

Adventes Vēstis

2021
DECEMBRIS
311

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

DĀVANAS

**DIEVS AR
MUMS**

**Dziedināšanas
dāvana**

**Dāvanas no
Dieva aptiekas**

Jauniešiem:
**Īpašākā Dieva
dāvana**

Bērniem:
Jēzus – vislielākā dāvana pasaulei

Saturs:

- 04** PIEMIŅA
Modris Zaķis
- 06** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Dievs ar mums
- 07** VALODAS STŪRĪTIS
**Lai Tev patīk manas mutes valoda.
Laiks**
- 08** VĀRDS LASĪTĀJAM
Būt vai nebūt
- 10** DZĪVESSTĀSTS
Deviņas vēstules. Devītā vēstule
- 11** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Dziedināšanas dāvanas
- 12** TĒMA
Dāvanas
- 20** PA BĪBELES LAPPUSĒM
**Bībele un ebreju pasaules uzskats.
3. daļa**
- 22** VESELĪBA
Dāvanas no Dieva aptiekas
- 24** JAUNIEŠIEM
Īpašākā Dieva dāvana
- 26** BĒRNIEM
Jēzus – vislielākā dāvana pasaulei

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,

Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,

Andris PEŠELIS, Ance ZELČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti gada nogalē, mīlie “Adventes Vēstu” draugi!

Nezinu, kā jums, bet man ļoti patīk saņemt dāvanas. Tam nav jābūt kam grandiozām vai naudas izteiksmē dārgām, nē! Tas var būt kas pavisam mazs un šķietami vienkāršs, bet prieku dod pati apziņa, ka dāvinātājs ir par tevi domājis un vēlēties iepriecināt. Šodien, kad rakstu šīs rindas, esmu saņēmusi vairākas dāvanas. Debesu Tēvs dāvājis piedzīvot šo dienu un pavadīt to kopā ar mīļiem cilvēkiem, iespēju būt noderīgai, iemīļotu darbu un brīnišķīgus kolēģus (atkal pārdomāju Viņa vadību un nevaru pat izteikt, cik rūpīgi un mīloši Viņš visu ir kārtojis!). No tipogrāfijas tik savlaicīgi atvesti jaunie Bībeles studiju materiāli. Darba kolēģite iedāvināja bišu vaska svečiti tulpes formā (tā smaržo tik mājīgi un brīnumjauki!). Ik dienas patiesībā nepelnīti saņemam tik ļoti daudz laba. Vai gan tā nav īstā definīcija vārdam “dāvana”?

Dieva Vārds vēsta par daudzām Viņa dotām dāvanām. Par tām esam domājuši arī mēs, žurnāla redakcija, gatavojot šī mēneša *Tēmas* rakstu “Dāvanas”. Katrs no mums šajās pārdomās pielicis savu daļu, rakstot tieši par tām dāvanām, kas tuvākas paša sirdij. Vilnis Latgalis rakstījis par draudzi kā dāvanu, Vineta Krauliņa – par lūgšanu kā dāvanu, Mārīte Lipska – par bērniem kā dāvanu, Agris Bērziņš – par veselības vēsti kā dāvanu, Andris Pešelis – par mazpazīstamajām dāvanām, mūsu jaunā Jauniešu rubrikas vadītāja Elvira Grakoviča – par jaunību kā dāvanu, bet es pati – par valodu kā dāvanu. Ceram, ka tas viss kopā būs kā maza dāvana gada nogalē jums visiem no mums visiem!

Rubrikā *Vārds mācītājam* lasāmā mācītāja Aināra Gaiļa svētruna “Dievs ar mums” arī vēsta par dāvanu – vislielāko Dāvanu no Dieva, bet *Aktuālais jautājums* atbild uz jautājumu, vai adventistu draudzē ir pazīstama dziedināšanas dāvana.

Vēl piedāvājam jūsu uzmanībai 3. turpinājumu Ērika Galenieka padziļinātajam pētījumam “Bībele un ebreju pasaules uzskats”, kas ikvienam lasītājam palīdzēs izprast no mūsu redzējuma tik atšķirīgo ebreju tautas skatījumu un, iespējams, atklās kādas Svēto Rakstu nianšes.

Kā aizvien esam jums sagatavojuši rubriku *Veselība, Dzīvesstāsti*, lappusīti bērniem un valodas lappusīti, kurā šoreiz vairāk par visu, kas saistīts ar laiku.

Sadaļa *Jauniešiem* decembrī pēdējo reizi bija Ances Zelčas pārziņā. Paldies Dievam par Ances svētīgo un atdevīgo kalpošanu, tā bija liela dāvana mums visiem!

Mana dāvana jums ir šie māsas Vaitas vārdi: “Mūsu Kungs vēlas, lai Viņa draudze atstarotu pasaulei to pilnību un bagātību, ko mēs atrodam Viņā. Mēs pastāvīgi saņemam Dieva dāvanas, un, tās izdalot, mums pasaulei jāparāda Kristus mīlestība un labdarība. Mēs esam Viņa noslēpumainās miesas locekļi. Viņš ir Galva, kas uzrauga visus miesas locekļus. Pats Jēzus savā bezgalīgajā žēlastībā strādā pie šo cilvēku sirdīm un panāk tik pārsteidzošu garīgu pārmaiņu, ka eņģeļi to uzlūko ar izbrīnu un prieku. Tā pati nesavtīgā mīlestība, kas raksturo Kungu, ir redzama Viņa sekotāju raksturā un dzīvē. Kristus gaida, ka, dzīvodami šajā pasaulē, cilvēki kļūs Viņa dievišķās dabas dalībnieki, ne tikai atstarojot Dieva godību Viņam par slavu, bet ar Debess mirdzumu apgaismojot arī pasaules tumsu. Tā piepildīsies Kristus vārdi: “Jūs esat pasaules gaismas.”” (E. Vaita. “Liecības draudzei” 5, 731. lpp.)

Lai Debesu Tēvs svētī katru jūsu dzīves brīdi jaunajā Viņa žēlastības gadā! Lai Viņa dāvanas jūs iepriecina un audzē jūsu priecīgu un pateicīgu garu!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

2021. gads tuvojas izskaņai. Gada beigas parasti ir laiks, kad mēdzam atskatīties uz aizējošā gada notikumiem un tos novērtēt. Kāds tad kopumā ir bijis šis gads, un uz ko varam cerēt nākotnē?

Tāpat kā iepriekšējā gadā turpinājām dzīvot COVID-19 izraisītās krīzes ierobežojumu, mainīgo noteikumu un fiziskās distancēšanas apstākļos. Diemžēl tas viss attiecās arī uz dievkalpojumu norisi un to apmeklēšanas iespējām, kā arī visu draudzes darbību kopumā. Situāciju vēl sarežģītāku darīja neziņa par to, kādi būs valdības lēmumi pēc dažām nedēļām vai pat dienām.

Situācijas gan mainās, bet ierobežojumi paliek. Būtībā šobrīd viss ir atkarīgs no mūsu dzīves fokusa un prioritātēm. Daļa cilvēku joprojām cer, ka pasaule tuvākajā laikā atgriezīsies ierastajās sliedēs un "viss būs pa vecam", citi ir nobažījušies par dzirdēto ziņās, par jauna, daudz lipīgāka un nāvējošāka vīrusa iespējamu parādīšanos, vēl citi ir sašutuši par "jauno normalitāti" un citiem "globalistu" plāniem. Bet ir vēl arī citi, kuri notiekošajā redz Bībeles

pravietojumu piepildīšanos un Kristus otrās atnākšanas strauju tuvošanos.

Kristus teica: "Mācieties līdzību no vīģes koka. Kad viņa zaros jau pumpuri metas un lapas plaukst, tad jūs zināt, ka vasara ir tuvu klāt. Tā arī dzīvē jūs – kad jūs visu to redzat, tad ziniet, ka Viņš ir tuvu durvju priekšā." (Mt. 24:32, 33)

Dievs caur praviešiem, Saviem kalpiem, ir detalizēti atklājis nu jau tuvās nākotnes notikumus, aicinot nopietni ieklausīties triju eņģeļu vēstījumā šī laika zemes iedzīvotājiem (Atkl. 14:6–12). Mūsu misija šajā pasaulē joprojām ir nemainīga – nest līdzcilvēkiem labās ziņas, ka Lielā cīņa starp Jēzu Kristu un Viņa pretinieku tuvojas noslēgumam, bet šīs cīņas iznākums ir zināms jau iepriekš, jo galvenā kauja un uzvara tika izcīnīta pirms 2000 gadiem Golgātā. Bībele saka, ka uzvarētājs ir Jērs (Kristus), kas tapa nokauts un ir atkal dzīvs, lai valdītu mūžīgi mūžam.

Kas šobrīd visvairāk būtu vajadzīgs cilvēkiem pasaulē, kurā dzīvojam, rosāmies un esam? Es piekristu apustulim Pāvīlam, ka tās ir šīs trīs lietas:

stipra un nešaubīga ticība, kas balstīta un pamatota Dieva Vārdā; cerība, kas pārvar visus šķēršļus, kas spēj mūs pacelt pāri ikdienas rutīnai un nepārvaramo problēmu kalniem;

nesavtīgā sevi ziedojošā Mīlestība, kas nāk no Debesu pagalmiem un ienes šo Debesu atmosfēru arī mūsu ikdienā.

Īsāk sakot: "Cilvēkiem ir vajadzīgs Jēzus!"

"Tas bija patiesais gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku. Viņš bija pasaulē, un pasaule caur Viņu radusies, bet pasaule Viņu nepazina. Viņš nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma. Bet, cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam..." (Jņ. 1:9–12)

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

Oktobra nogalē atvadījāties no mūsu draudzes brāļa, komponista, pianista, ērģelnieka Modra Zaķa. Šajā reizē izstaigāsim dažas atmiņu takas un atcerēsimies Modra dzīvi, darbu un kalpošanu.

Atceras Elita un Jānis Sokolovski

Ar sāpēm saņēmām ziņu par Modra Zaķa aiziešanu no šīs zemes dzīves. Atmiņā spilgti uzpeldēja viss, kas saistīts ar Modri – ar mūsu kopējo muzikālo kalpošanu. Un tā bija ne gadu, ne divus.

Elita pazina Modri no bērnības. Viņa muzikālās dotības bija neparastas. Klausoties “mazā zaķēna lēkāšanu pa klavierēm”, neviens nevarēja palikt vienaldzīgs. Tā bija dievišķa dāvana.

Pagāja gadi, un muzikālā kalpošana mūs atkal saveda kopā. Un tā bija ne gadu, ne divus. Mūsu korim bija neiedomājamas iespējas. Koris varēja dziedāt Padomju Savienības koncertzālēs un ārzemēs. Zāles bija pilnas. Tur bija ne tikai klasiskās mūzikas cienītāji, bet jo vairāk tie, kas slāpa dzirdēt mūzikā ietērpto evaņģēliju. Šāda koncertēšana bija padomju varai nepieņemama. Bet, neskatoties uz to, tā skanēja pa visu Padomju Savienību. Koris sniedza labdarības koncertus Ļeņina vārdā nosauktā Padomju Savienības Bērnu fonda labā.

Modris bija ne tikai kora pianists, bet bieži koncertos atskaņoja savus skaņdarbus. Piemēram, kad mūsu koris dziedāja Zviedrijā, Šinskatbergas kora festivālā, Modrim bija iespēja atskaņot savu skaņdarbu vietējo draudžu Savienības sanāksmē.

Atmiņas par mūsu kori nešķirami saistītas ar atmiņām par Modri. Paliekam cerībā tikties tur, kur nebūs vairs jāšķiras. Izsakām dziļu līdzjūtību ģimenei!

Atceras Valdis Zilgalvis

Savās domās atvadāties no Modra Zaķa – izcila komponista, pianista, ērģelnieka, diriģenta, smalka krāsotāja, priekšzīmīga ģimenes tēva.

Padomju laikā viens no draudzes lielākiem, vienojošākiem pasākumiem bija dziesmu svētki. Pavasarī, rudenī un Ziemassvētkos gandrīz katrā draudzē organizēja dziesmu svētkus. Tie bija garīgi iedvesmojoši brīži, īpaši priecīgi notikumi, jo tie gan mobilizēja vietējos draudzes locekļus, gan arī deva iespēju satikties ar draudzes locekļiem no dažādām Latvijas vietām, pat arī no kaimiņu zemēm: Igaunijas, Lietuvas un Ukrainas, Baltkrievijas un Krievijas. Tie bija arī evaņģelizācijas dievkalpojumi, uz kuriem aicinājām savus paziņas, kaimiņus un darba biedrus.

Īpašu prieku klausītāju sirdīs ienesa Modra muzikālā kalpošana – gan virtuozā klavierspēle, gan skaistām, spilgtām krāsām piesātinātā ērģeļu spēle. Bija patīkami vērot sadarbībā ērģelnieku trijotni – Modri Zaķi, Ausmu Ritumu un Rutu Jākobsoni.

Modra mīļākais instruments bija un palika klavieres. Atceros, kā viņš priecājās, kad Rīgas 1. draudze nopirka jaunas klavieres! Pat vēlāk vakaros varējām redzēt Modri sēžam pie tām un spēlējām. Pie kam Modris bija labs klavieru uzskatītājs, draudzei naudu par to neprasot.

Viņš arī diriģēja kori! Bija ļoti prasīgs. Vēlējās pastāvīgi celt kora muzikālo līmeni. Lai arī ceļš uz akadēmisko izglītību bija slēgts, viņš savas zināšanas un

meistarību papildināja, apmeklējot koncertus Doma koncertzālē, Valsts filharmonijā. Tur, ieklausoties izcilo mūzikas meistarību sniegtos, ieguva savu rokrakstu atskaņošanas, aranžēšanas mākslā.

Modris bija radošs. Viņš komponēja. Viņa dziesmas dziedāja draudzē gan šeit, Latvijā, gan arī citur, un tās guva klausītāju atzinību. Kā spilgtākās no tām īpaši iezīmējās kora dziesmas “Lūgšana”, “Es aiziet pie Tevis vēlos”, “Rudens miers”, “Rudenī”, “Šī vēsts”...

Sākoties pārmaiņām, radās plašākas iespējas. Modris kopā ar Elitas Sokolovskas kori koncertēja bijušās Padomju Savienības pilsētās Krievijā, Ukrainā un citur. Modra klavierspēle un komponētās dziesmas visur izsauca sajūsmu.

Modris bija uzticams vīrs Ausmai, priekšzīmīgs tētis Andrim un Pārselai. Atceros, kā viņš ar īpašu prieku un lepnumu runāja par saviem bērniem. Lai apgādātu ģimeni, Modris strādāja par krāsotāju. Kad viņš krāsoja logu vai durvis, atceros, cik rūpīgi tas tika veikts, tika piemeklētas īpašas otas, katrai vietai savādākas...

Viņš bija uzaudzis ticīgā ģimenē. Viņa tētis bija mācītājs, spēlēja vijoli. Bija patīkami ar Modri apmainīt domas par garīgām lietām. Viņš pievērsa lielāku uzmanību būtiskajam, paliekošajam un dzīvē noderīgākajam. Tuvās attiecības ar Dievu bija viņa iedvesmas avots visam skaistajam, ko viņš radīja un atstāja mums.

Atceras brālis Agris

Modris piedzima 1936. gada 11. septembrī Jelgavā Annas un Voldemāra Zaķu ģimenē. No trim bērniem Modris bija vecākais, tad māsa Ilga un jaunākais brālis Gaidis (pasē) Agris. Tajā laikā vecākiem piederēja neliels adīšanas cehs Jelgavā, kurā māte strādāja par adīšanas meistari. Tēvs kalpoja kā adventistu draudzes sludinātājs. Pēc Jelgavas draudzes tēvs tika pārcelts uz kalpošanu Saldū, kur Modris piedzīvoja briesmīgāko nakti savā dzīvē, kad apkārtnē tika intensīvi bombardēta 7 stundu garumā. Uzlidojuma laikā mājā ieradās daži vācieši, kas, uzzinājuši, ka te mīt ticīgi ļaudis, vēlējās pie mums patverties. Lai nomāktu briesmīgo troksni un nāves bailes, tie kopā ar Voldemāru, cik nu skaļi varēdami, uz vijoles un klavierēm spēlēja dziesmas no “Kokļu skaņām”. Šo nakti Modris atcerējās visu mūžu – kā fonu, uz kura miera laika dzīve, lai vai kāda, vienmēr likās laba.

Ar mūziku Modris saskārās jau agrā bērnībā. Kā bērnam viņa pirmā lielā mīlestība bija Rahmanīnova 6. prelūdijs sol minorā. Vairāk nekā 10 gadus Voldemārs Modri reizi nedēļā veda uz Rīgu pie klavierskolotājas Adas Volfmanes-Oses, kuru Modris vienmēr atcerējās ar milzu pateicību. Vilciens no Auces uz Rīgu izgāja trijos naktī, iepriekšējo vakaru viņi pārlaida pie kāda draudzes locekļa netālu no stacijas. Vienā šādā reizē Modris pa radio dzirdēja skaņdarbu, kas viņu dziļi aizgrāba – tas bija Arvīda Žilinska “Vētrainā naktī”. Tālākā muzikālā interese saistījās ar Jāņa Ivanova, Čaikovska, Baha un Grīga daiļradi. Jau 10 gadu vecumā Modris sniedza koncertu vietējā kultūras nama zālē. Pēc tam vietējā avīzē bija ievietots raksts par to, kā mazais “zaķītis” veikli lēkājies pa klavieru taustiņiem.

Kā īpašu notikumu Modris atcerējās pianista Hermana Brauna viesošanos šajā pašā kultūras namā. Viņa pianisma maniere savaldzināja zēnu līdz sirds dziļumiem un kļuva par klavierspēles etalonu. Šī bērnības pieredze veidoja Modra muzikālo gaumi un iekšējo vajadzību pēc pilnskanīgas, monumentālas un tajā

pašā laikā plūstošas, vitālas mūzikas, kas atspoguļojās arī viņa pašā sacerējumos.

Kad bijām Auces draudzē, Modris nodibināja stīgu ansambli. Tur bija vijole, mandolīnas, ģitāras, čells. Tad viņam bija apmēram 15 gadu. Kad mūs pārcēla uz Dobeles draudzi, Modris nodibināja simfonisko ansambli, kurā bija vijole, mandolīnas, ģitāras, čells un pūšaminstrumenti – trompete, mežrags un trombons, kuru spēlēja es.

1963. gadā aizsākās Modra kordirigenta pieredze Rīgas 1. apvienotajā draudzē. Par dirigentu viņš kalpoja līdz pat 1984. gadam. Kā ērgelnieks Modris spēlēja Torņkalna baznīcā, kur tolaik pulcējās Rīgas 7. draudze.

Radošākie Modra gadi saistās ar kalpošanu Jelgavas draudzē 70. un 80. gados. Toreiz uz Modra organizētajiem draudzes dziesmu svētkiem ieradās cilvēki no visas Latvijas, dievnams vienmēr bija stāvgrūdām pilns. Šajā periodā tapa arī pašā Modra komponētie skaņdarbi, kas labi zināmi ne tikai starp draudzes mūziķiem Latvijā. Dārgas un iemīlotas pie Krievijas adventistiem bija dziesmas “Lūgšana”, “Kluss brīdis dots” un “Baltais lilijas zieds”.

Jaunos izaicinājumus nesa periods no 1988. līdz 1992. gadam, kad *perestroikas* laikā kopā ar Elītas Sokolovskas kori koncertējot tika apbraukātas lielākās Padomju Savienības koncertzāles – Maskavā Kremļa koncertzāle, Kijevā, Minskā, Novosibirskā, Arhangeļskā, Sanktpēterburgā u.c.

No 1989. gada Modris kā koncertmeistars aktīvi darbojās vedeklas Jeļenas Zaķes vadītajā kamerkorī “Cantamus”, kas 30 gadu garumā piedalījās neskaitāmos draudzei nozīmīgos pasākumos un labdarības koncertos, vienmēr izpildot arī Modra mūziku.

Dzīves pēdējos gados piedzīvotā saslimšana Modrim kalpoja par impulsu pārmaiņām. Viņš sāka rakstīt dzeju un nelielus domrakstus, analizēt cilvēku attiecības un pētīt, kā viņš pats teica, “pozitīvo, vājo,

nedrošo un liekuļoto savā dzīvē”. Vēl piešķirtā dzīvības dāvana lika viņam novērtēt, cik svarīgi arī cienījamu vecumu sasniegušam cilvēkam ir atrasties nemitīgu pārmaiņu procesā. Modris rakstīja: “Tā kā esmu samērā slihts novators, man personīgi jauno savā dzīvē ieviest ir grūti. Tas gan neattiecas uz man tik tuvo mākslas jomu – mūziku. Tur esmu mainījies, analizējis iepriekš sasniegto un centies brīvi ieviest jaunus paņēmienus – klavierspēlē, ērģelispēlē, klavieru skaņošanā. Protams, tā ir tikai daļa no visa, tomēr sarežģīta un spēkus prasoša. Citiem vārdiem sakot, katram cilvēkam ir kāda joma, kurā viņš, arī nebūdam novators, var turpināt augt un mainīties. Nekad nav tāds brīdis, kad viss ir sasniegts un tālākā izaugsme neiespējama.”

Lai arī pēdējos gados Modris nespēja apmeklēt dievkalpojumus, viņš sekoja līdz draudzes dzīvei un ziņām, kas līdz viņam atnāca. Savu pozīciju viņš redzēja skaidri, viņa prioritāte bija pārstāvēt evaņģēlijos atklāto “lielo Gara dvēseles kultūru, pie kuras piederēt mēs visi esam aicināti. Tur neesam vairs “ne jūds, ne grieķis”. Tur redzam, ka mums ir priekštiesība būt lielā Dieva mīlestības baušļa dalībniekiem.”

DIEVS AR MUMS

Ainārs Gailis – Siguldas draudzes, Ogres draudzes un Salaspils draudzes mācītājs

Ik pa laikam e-pastā saņemtu ziņas, ka varu mantojumā iegūt miljonus. Nesen skatījos, atnākusi vēstule ar nosaukumu “Labas ziņas”. Ātrumā uzmetu acis, kas sūtījis, un likās, ka tas ir pazīstama cilvēka vārds. Nopriecājos, jo domāju, ka viņš varbūt vēlēšies tuvāk iepazīties ar Dievu un studēt Bībeli. Atverot vēstuli, redzēju, ka sūtītājs ir cits cilvēks, un labās ziņas bija pārāk labas, lai tām varētu ticēt.

Mēs labprāt gribam saņemt labas ziņas. Esam izslāpuši pēc tām. Bet kas priekš mums ir laba ziņa? Vienam darba piedāvājums, citam – ārsta atzinums, ka ir vesels, vēl kādam – ģimenes pieaugums u. tml. Šodienas situācijā visiem laba ziņa varētu būt tā, ka Covid-19 izraisītā pandēmija ir beigusies. Uz neatgriešanos. Visi izveseļojušies. Ierobežojumi ir atcelti, un ikviens var atgriezties savā darba vietā. Nākotnē nekas tāds vairs neatkārtosies. Turpmāk visi dzīvosim satiecībā, vienprātībā, labklājībā, ilgi, laimīgi un bez problēmām. Pārāk laba ziņa, lai tam varētu ticēt.

Tomēr ir viena laba vēsts visiem. Ļoti laba ziņa, pat pārāk laba, tomēr patiesa. Tai var ticēt. Tā ir aktuāla visos laikos. Visiem cilvēkiem. Un tā skan šādi: *Dievs ir ar mums*. Šos vārdus Jāzepam sapņī sacīja eņģelis.

“Bet Jēzus Kristus piedzimšana notika tā: kad viņa māte Marija bija saderināta ar Jāzepu, notika, pirms tie nāca kopā, ka viņa kļuva grūta no Svētā Gara. Bet Jāzeps, viņas vīrs, būdams taisns un negribēdams viņai darīt kaunu, taisījās viņu slepeni atstāt. Bet viņam tā savā prātā domājot, redzi, tā Kunga eņģelis parādījās sapņī un sacīja: “Jāzep, tu Dāvida dēls, nebīsties Mariju, savu sievu, ņemt pie sevis, jo, kas viņa iedzimis, ir no Svētā Gara. Viņa dzemdēs dēlu, un tā vārdu būs saukt Jēzus, jo Viņš atpestīs Savu tautu no

viņas grēkiem. Bet viss tas ir noticis, lai piepildītos, ko tas Kungs runājis caur pravieša muti, sacīdams: “Redzi, jaunava būs grūta un dzemdēs dēlu, un viņa vārdu sauks Immanuēls, tas ir tulkots: Dievs ar mums.” (Mt. 1:18–23)

Ši vēsts par Immanuēlu nebija jauna vēsts. Par to pravietoja jau Jesaja: “Tādēļ tas Visuvarenais Kungs pats jums dos zīmi: Redzi, jaunava kļūs grūta un dzemdēs dēlu, un viņa tam dos vārdu Immanuēls.” (Jes. 7:14) Immanuēls ir laba, prieka pilna vēsts, kas paziņo, ka Dievs nonācis mājot pie mums – cilvēkiem. Ne tikai mājot, bet arī atpestīt Savu tautu no grēkiem.

Vārds “Jēzus” nozīmē ‘Dievs glābj’. Grēks ir milzīga problēma. Mūsu lielākā vajadzība ir glābšana no grēka un tā sekām. “Tātad grēka alga ir nāve, bet Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā.” (Rom 6:23) Lai mūs glābtu, nepietika piedzimt siltē, bija jādodas uz Golgātu, lai atdotu Savu dzīvību par mums, grēciniekiem. Jēzus Savas bezgrēcīgās dzīves un krusta nāves dēļ glābj Savus ļaudis no soda par grēku.

Radišanas sākumā cilvēki dzīvoja harmoniskās attiecībās ar Dievu. Viņi varēja satikties ar Radītāju un brīvi komunicēt. Nebija nekādu barjeru. Dievs bija ar viņiem. Tā bija svētlaimīga dzīve Paradīzē līdz brīdim, kad, čūskas kārdināti, cilvēki sāka neuzticēties Dievam un paši vēlējās būt kā Dievs, paši vēlējās noteikt, kas ir labi un kas – slikti. Nepaklausības dēļ pasaulē ienāca grēks. Harmoniskās attiecības tika pazaudētas. Rezultātā cilvēki slēpās no Dieva, nevēlējās atzīt savu vainu un tika izraidīti no Ēdenes dārza. Pieeja dzīvības kokam bija liegta. Atlika lēnām nomirt, jo grēka alga ir nāve. Bet tad Dievs paziņoja, ka viņus neatstās un nepametīs. Dievs vēlējās būt ar viņiem arī ārpus Ēdenes. Vēl

vairāk – nāks Glābējs, kurš atdos dzīvību par grēciniekiem, lai tie varētu saņemt grēka piedošanu, mūžīgo dzīvību (1. Moz. 3:15). Dievs sūtīs Savu Dēlu Jēzu, un Viņa vārdu sauks Immanuēls, Dievs ar mums. Nāks Mesija, kurš ar Savu dzīvi un nāvi radīs tiltu – iespēju pārkāpt pāri dziļajam bezdibenim un vest cilvēci atpakaļ pie Dieva.

Mēs nevaram dzīvot bez Dieva. Paradokšāli ir tas, ka ne jau cilvēki meklē Dievu. Dievs meklē cilvēkus. “Ādam, kur tu esi?” Viņš uzrunā un piedāvā Savu klātbūtni. Tikai kopā ar Viņu esam drošībā.

Kad cilvēce turpināja izmantot Radītāja bagātīgās dāvanas un dotos resursus sevis un dabas pagodināšanai, aizmirstot un noliedzot pašu Devēju, Dievs paziņoja par plūdiem, atrada Nou, parādīja žēlastību un teica: “Es ar tevi celšu derību.” Ja tu Man uzticēšies, paklausīsi un uzbūvēsi kuģi, Es būšu ar tevi un pasargāšu plūdus tevi un ikvienu, kas tajā ieies.

Dievs aicina Ābramu un apsola: “Es tevi darīšu par lielu tautu, Es tevi svētīšu [...], un tu būsi par svētību [...]. Tevī būs svētītas visas zemes ciltis.” (1. Moz. 12:2, 3) Būtībā tas ir apsolījums veidot tuvas un ilgstošas attiecības. Es būšu ar tevi un taviem pēcnācējiem. Ar Īzaku (1. Moz. 26:1–4), ar Jēkabu (1. Moz. 28:10–13). Apsolījums par pēcnācējiem Ābrahāmam kādā brīdī likās pārāk labs, lai varētu ticēt.

Dievs Savus apsolījumus pilda. Viņš izved tautu no Ēģiptes verdzības. “Un tas Kungs viņiem gāja pa priekšu dienā mākoņu stabā, lai tos izvadītu pa ceļu, bet naktī uguns stabā, lai ceļš tiem būtu apgaismots dienu un nakti.” (2. Moz. 13:21) Kungs ir ar viņiem. Vēl vairāk – Viņš vēlas mājot to vidū. “Un tiem būs taisīt svētnīcu, kurā Es varētu mājot viņu

vidū.” (2. Moz. 25:8) Pats Radītājs atradās Savas tautas vidū. Tomēr viņi savas teltis cēla zināmā attālumā no svētnīcas, jo Viņš ir svēts un viņi kā grēcinieki, kritušas būtnes, nevarēja nākt pavisam tuvu. Tādējādi, no vienas puses, viņi piedzīvoja Dieva tuvumu un līdzjūtīgas rūpes, bet, no otras puses, saņēma nemītīgus atgādinājumus par Dieva varenumu un svētumu, un to, ka vienīgi ar starpnieku viņi, būdami grēcinieki, varēja tuvoties svētajam Dievam.

Neskatoties uz Dieva klātbūtnes tuvumu, viņi bieži vien neuzticējās un nepaklausīja. Kas notiek, ja Dievs atstāj cilvēku vai tautu? Seko bojāeja. (Skat. Soģu 16:20; 2. Ķēn. 17:22, 23; Jes. 64:7.)

Dievs tomēr neatstāj stūrgalvīgo, nepaklausīgo cilvēku un tautu. Dievs meklē risinājumu. Viņam ir plāns, un tas tiek realizēts. “Redzi, jaunava būs grūta un dzemdēs dēlu, un viņa vārdu

sauks Immanuels, tas ir tulkots: Dievs ar mums.” Jēzus uz šo Zemi nāca pavisam citādākā veidā, nekā ļaudis gaidīja. Pat izredzētā tauta nespēja iedomāties, ka Pestītājs nāks tādā vienkāršībā un pazemībā. Dieva plāns ir ienākt mūsu sirdī, mūsu dzīvē un veidot tuvas attiecības. Viņš vēlas būt ar Saviem ļaudīm mūžīgi. Glābjošā, drošā Immanuēla klātbūtne ir kopā ar Saviem ļaudīm priekos un bēdās, baltās un nebaltās dienās, sāpēs un laimes brīžos, pārbaudījumos un uzvarās.

Pēc grēkā krišanas Dievs apsola Glābēju (1. Moz. 3:15), tad dod Savas klātbūtnes apstiprinājumu svētnīcā (2. Moz. 25:8), pēc tam parāda realitāti, kā Immanuēls, Vārds, kļūst miesa un mājo mūsu vidū (Jņ. 1:14). Un beidzot Viņš uzceļ Universa troni mūsu vidū (Atkl. 21:3).

“Pestīšanas darbs tiks pabeigts. Tur, kur vairojas grēks, Dieva

žēlastība ir vēl vairāk vairojusies. Tieši zeme, ko sātans uzskatīja par savu, būs ne tikai atpirkta, bet pat paaugstināta. Mūsu mazā pasaule, kas atrodas zem grēka lāsta, šis vienīgais tumšais traips krāšņajā Dieva radībā, tiks pagodināta pāri visām citām pasaulēm Visumā. Šeit, kur Dieva Dēls mājāja cilvēka miesā, kur dzīvoja, cieta un mira Godības Ķēniņš – jā, tieši šeit, kad Viņš visu atjaunos, būs “Dieva mājoklis pie cilvēkiem”. “Un es dzirdēju stipru balsi no troņa sakām: “Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, viņš mājos viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem”. Staigādami Kunga gaismā, atpestītie visā mūžībā slavēs Dievu par Viņa neizsakāmi lielo dāvanu – Immanuēlu, “Dievu ar mums”.” (E. Vaita. “Laikmetu ilgas”, 16. lpp.)

Lai Tev patik manas mutes valoda

Šajā reizē, domās kavējoties pie mirkļa, kas iezīmēs pāreju uz jaunu dienu, mēnesi un gadu, mazliet parunāsim par tik svarīgu tēmu kā...

LAIKS

“Katrai lietai ir savs nolikts laiks, un katram īstenošanai paredzētam nodomam zem debess ir sava stunda.” (Sal. māc. 3:1)

Datuma un pulkstenlaika pieraksts informatīvajā vidē tiek norādīts tik daudzos un dažādos veidos, ka reizēm raisa samulsumu un neizpratni – kā tad īsti pareizi norādīt datumu un laiku. Šajā reizē centīšos ieviest šai jautājumā skaidrību.

Norādot datumu, var izmantot gan garo, gan īso (skaitlisko) pierakstu.

Izmantojot garo pierakstu, vispirms rakstāms gada kārtas skaitlis ar arābu cipariem, tad vārds “gada”, mēneša dienas kārtas skaitlis ar arābu cipariem un mēneša nosaukums, piem., 1844. gada 22. oktobris; 2021. gada 31. decembris.

Pierakstot datumu skaitliskā veidā, vispirms norāda mēneša dienas kārtas skaitli ar diviem cipariem, tad mēneša kārtas skaitli ar diviem cipariem, tad – gada kārtas skaitli ar četriem cipariem. Svarīgi atcerēties, ka aiz katras ciparu grupas kārtas skaitļiem liekams punkts (arī aiz gada skaitļa!), piem., 22.10.1844.; 31.12.2021.

Norādot pulkstenlaiku, starp stundas un minūšu rādītāju cipariem lietojams punkts (nevis kols!), piem., 11.15.

Ja nepieciešams norādīt kāda pasākuma norises **sākumu un beigas**, to iespējams izdarīt divos veidos, piem., *konference notiks no 10.00 līdz 15.00* vai *konferences norises laiks 9.00–17.00*. (Norādot pulksteņa laiku no–līdz, lietojama vienotājdromuzīme, nevis defise. Vienotājdromuzīme tiek lietota, lai parādītu divu nozīmes ziņā līdzīgu jēdzienu ciešo saistījumu. Pirms un pēc vienotājdromuzīmes atstarpī neliek!)

Visbeidzot par vārdiem, kuri vistiešākajā veidā ir saistīti ar laiku – **pulkstenis un pulksten**.

Latviešu literārajā valodā ir:

1) lietvārds *pulkstenis*, piem., *pulkstenis ir vienpadsmit; manam draugam pieder senlaicīgs pulkstenis; esmu aizmirsusi uzlikt pulksteni; pulkstenis steidzas; mehāniskais rokas pulkstenis; pagriez pulksteni vienu stundu uz priekšu; cik ir pulkstenis?*

2) apstākļa vārds *pulksten*, piem., *dievkalpojums sāksies pulksten desmitos; grāmatu centrs beidz darbu pulksten sešos; ap pulksten pieciem sāka snigt*.

Praksē dažkārt otrās deklinācijas lietvārda *pulkstenis* (ar galotni -is) vietā tiek lietots pirmās deklinācijas lietvārds *pulkstens*. Iespējams, tas ietekmējis arī aplamās formas *pulkstens* lietojumu apstākļa vārda *pulksten* vietā. Atcerēsimies: **pulkstenis vai pulksten**, bet nekad **pulkstens**!

Sagatavoja Anitra Roze

BŪT VAI NEBŪT

“Mūsu priekšā ir bīstami laiki. Visa pasaule būs iesaistīta apjukumā un bēdās, visu veidu slimības pārņems cilvēci, un tāda neziņa, kāda šobrīd valda par veselības likumiem, izraisīs lielas ciešanas un daudzu izglābjamu dzīvību zaudēšanu. Tā kā agresija grauj mūsu tautas brīvības, tie, kas iestājas par sirdsapziņas brīvību, tiks nostādīti nelabvēlīgās situācijās.”
(E. Vaita. “Councels on Health”, 504.–505. lpp.)

Es pamodos trijos no rīta. Ārā vēl bija tumšs, un rudenīgais lietus vieglītēm sita pa logu. Vēsi. Man nekad nav patīcis auksts lietus. Ziemas dvaša jau jūtama, jo māja pa nakti paliek vēsa. Visi gul, bet es sēžu gultā un vairs nevaru aizmigt. Galva pilna domām par pēdējās nedēļas piedzīvoto. Mani draugi (gan Latvijā, gan citās pasaules valstīs) tiek atlaisti no darba: vadoši ārsti, speciālisti, skolotāji, visi ar vairāku gadu desmitu pieredzi. Citiem ir liegtas iespējas izceļot no valsts vai pat veikt pārlidojumus valsts robežās. Austrālijā liegtas iespējas brīvi pārvietoties pat mazpilsētās, publiski izteikt savu viedokli (runas brīvība). Kontrole ir izaugusi tik tālu, ka cilvēkiem jāziņo valsts iestādēm par savu atrašanās vietu līdz pat vairākām reizēm stundas laikā. Vai tiešām tā ir realitāte?

Mēs ar vīru pieņemām Jēzu un kļuvām par Viņa draudzes locekļiem pirms 10 gadiem. Es, droši vien kā lielākā daļa cilvēku, kas dzīvoja vēl Padomju Savienības laikā, nekad nebiju ne dzirdējusi par Dievu, ne arī satikusi kādu kristieti, kur nu vēl adventistu. Tikai vēlāk, pēc padomju varas krišanas, manās rokās nonāca dažādas grāmatas, autobiogrāfijas, patiesi stāsti un vēlāk arī dokumentālas filmas par kristiešu vajāšanām gan Padomju Savienībā, gan citās valstīs – Ķīnā, Kubā, Vjetnamā, Korejā, Ungārijā u.c. Skolas laikā lasīju daudz vēstures grāmatu, kurās bija minētas vajāšanas, taču, ka tas noticis tepat līdzās, man

nebija ne jausmas. Daži dzīvesstāsti izklausījās tik satriecoši, ka nevarēju atrasti nevienu citu atbildi, kā tikai – Dievs. Viņš uzturēja šos cilvēkus pie dzīvības, izveda cauri necilvēcīgām mocībām un spīdzināšanām un vēl deva spēku liecināt par Kristu. Daudzi no šiem kristiešiem nonāca ieslodzījumā tikai tāpēc, ka palika uzticīgi Dievam.

Mēs neesam aizgājuši tālu no šīs pagātnes un esam pavisam tuvu šādai nākotnei. Vai vēsture atkārtos? Jau Salamans atzina: “Kas tagad ir, tas jau sen ir bijis, un, kas vēl būs, tas jau sen ir bijis, jo Dievs nereti atjauno arī jau sen pagājušo.” (Sal. māc. 3:15) Vai esam gatavi doties cietumā tikai tāpēc, ka paliekam uzticīgi savai pārliecībai? Vai esam gatavi ciest Dieva Vārda dēļ?

Līdz šim domājām, ka dzīvojam brīvā valstī. Ka mums ir izvēle, kur un kā dzīvot, mācīties, strādāt, atpūsties, izvēle apmeklēt vienu vai otru ārstu, braukt ceļojumos, būvēt māju utt. Bet pats galvenais – mums ir izvēle, kam ticēt un ko pielūgt – mūsu ticības brīvība. Bet vai tiešām esam tik brīvi savās izvēlēs? Diemžēl nē. Redzam, ka pasaules notikumi liecina pretējo. Un tas vairs nenotiek tikai vienas valsts robežās, kā, piemēram, Ziemeļkorejā, kas joprojām ir slēgta valsts. Tas notiek visas pasaules līmenī.

Vai Covid-19 vīruss ir maksimāli radīts, vai nē, par to es nerunāšu. Vai pandēmija tiešām pastāv, vai arī ir izdomāta, es nespriedīšu. (Kam ir interese, var apskatīt statistikas datus par mirstības līmeni pasaulē 2019. un 2020. gadā un redzēt, ka tas nebija mainījies salīdzinājumā ar iepriekšējiem gadiem.) Vai vakcīna ir efektīva un droša, to es arī neanalizēšu. Bet es vēlos, lai mēs visi pievērstu uzmanību un aizdomātos, kāds tam visam ir mērķis. Kāds ir scenārijs? Kādas būs sekas?

Mērķis.

Manuprāt, mērķis ir atdalīt paklausīgos no nepaklausīgajiem un iegūt pilnīgu kontroli pār

cilvēkiem. Aizbildinoties ar sabiedrības un pasaules drošību, cilvēkiem tiek atņemta izvēles brīvība. Protams, tas nenotiek kā padomju laikos ar vardarbīgām metodēm, vismaz pagaidām. (Tiesa gan, pēdējie notikumi Austrālijā ir ļoti pietuvojušies pagātnes realitātei. Masu medijos jau parādās apgalvojumi, ka visa valsts ir viens liels cietums. Austrija un Vācija arī nav tālu no tā.)

Scenārijs.

Sākotnēji cilvēkus iebiedē. Tad kā glābiņš tiek piedāvāts vienīgais risinājums.

Pēc 2001. gadā 11. septembra traģiskajiem notikumiem (joprojām ir atklāts jautājums, kurš īsti ir atbildīgs par šiem teroraktiem) nāca jauni drošības pasākumi. Piemēram, lidostās – pirkstu nospiedumu ņemšana, sejas fotoskenēšana utt. Līdz šim vēsturē nekā tāda nav bijis. Taču, ja to pasniedz kā pasākumus, kas veikti sabiedrības drošības labad, daudzi piekrīt un labprātīgi atsakās no savām tiesībām un brīvībām. Tas taču tiek ieviests tikai uz laiku! Bet vai pa šiem 20 gadiem ir kas mainījies? Jā, drošības pasākumi ir kļuvuši vēl stingrāki.

Vai man ir dota izvēle? Virspusēji skatoties, jā. Nevienam ar varu burtiski nepiespiež darīt to, ko nevēlos. Tomēr iedziļinoties varu pamanīt, ka tiek radīti apstākļi, kad cilvēki – gan kristieši, gan nekristieši –, kas dažādu apsvērumu dēļ izvēlas nesekot valsts noteiktajiem ieteikumiem (prasībām?), tiek diskriminēti. (Arī Padomju Savienības un KTR konstitūcijā tika garantēta ticības brīvība, tikai nez kāpēc daudzi kristieši tika izsūtīti vai ieslodzīti cietumā.) Tādējādi sabiedrība tiek sadalīta divās daļās: vakcinētajos, kuriem piešķirtas daudzas tiesības un privilēģijas, un nevakinētajos, kuriem šīs tiesības un privilēģijas tiek liegtas. Gadījumos, kad nevakinētiem cilvēkiem tiek liegtas tiesības strādāt, runa nav par viņu

pieredzi vai zināšanām. Viņi tiek atlaisti no darba tikai tāpēc, ka izvēlas nevakcinēties. Vai tā nav diskriminācija? Līdzīgi bija arī ar citu rasu cilvēku diskrimināciju, balstoties uz ādas krāsu: nebija nozīmes, cik cilvēks ir gudrs, godīgs vai strādīgs, ja neesi baltais, tad esi otrā šķira.

Jebkura lēmuma pamatā jābūt apzinātai izvēlei. Un, neatkarīgi no tā, kādu izvēli ir izdarījis otrs, mums šis lēmums jāciena un jārespektē. Ja kāds ir izvēlējis saņemt vakcīnu, tad šim lēmumam jābūt balstītam uz brīvprātīgu izvēli, ka tā ir labākā aizsardzība pret saslimšanu, nevis uz bailēm pazaudēt darbu, mācības, ienākumus, uz bažām, ka nespēs samaksāt bankas aizdevumu utt. Savukārt, ja cilvēka pārliecība ir nevakcinēties, tad tā arī ir brīva izvēle. Daudziem tā ir balstīta uz pārliecību, ka mans ķermenis nepieder man – “Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsu un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti.” (1. Kor. 6:19–20)

Jebkura cilvēka izvēles brīvība nebalstās uz draudzes vai kādas citas organizācijas nostāju, bet gan uz pārliecību un personīgajām attiecībām ar Dievu. Tā Daniēla trīs draugiem bija personīga pārliecība par Dieva baušļu turēšanu līdz pat nāvei. “Nebīsties par to, ka tev būs jācieš! Redzi, velns metīs cietumā kādus no jums, lai jūs tiktu pārbaudīti. [...] Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es tev došu dzīvības vainagu.” (Atkl. 2:10)

Abām pusēm ir jāņem vērā un jārespektē izdarītā izvēle. Kādā svētrunā nesen dzirdēju, cik svarīgi abām pusēm ir paust savstarpējo cieņu un nediskriminēt otru tikai tāpēc, ka viņš rīkojas pretēji tam, kam ticu es.

Nav nozīmes, vai tā ir vakcīna vai sešu darba dienu nedēļa, eksāmeni Sabatā, veselības vai apgērba reforma, fakts ir tāds, ka tas ir kontroles mehānisms, vēlme pārvaldīt cilvēkus un likt viņiem darīt to, ko šīs pasaules varas vēlas.

Mācītājs Glens Kūns (*Glen Coon*) savā “Lūgšanu ABC” svētrunu sēriju ciklā atzīmē, ka Dieva radītais Visums balstās uz vairākiem pamatprincipiem: mīlestība, izvēles

brīvība, pazemība, prieks, ticība un cerība, bet pamatu pamatā ir mīlestība un izvēles brīvība. Ja nav izvēles brīvības, nav arī mīlestības. Tikai patiesa mīlestība dod izvēles brīvību. Un to visu mēs redzam Dieva raksturā (Jņ. 15.nod., 1. Jņ. 4:7–21). Tikai Dievs tik ļoti mīlēja cilvēku, ka deva tam izvēles brīvību nostāties Dieva vai ienaidnieka pusē.

Tāpat kā Dievs ir mīlējis mūs, tā arī mums Viņš ir pavēlējis mīlēt savu tuvāko: “Tas ir Mans bauslis, lai jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis.” (Jņ. 15:12) “Tā ir Mana pavēle, lai jūs mīlētu cits citu.” (Jņ. 15:17) “Un šis bauslis mums ir no Viņa, ka tam, kas mīl Dievu, būs mīlēt arī savu brāli.” (1. Jņ. 4:21) u.c. Mēs arī tiekam brīdināti neienīst otru, piem.: “Kas teicas esot gaismā un ienīst savu brāli, ir vēl aizvien tumsībā. Kas mīl savu brāli, paliek gaismā, un piedauzības nav viņā; bet, kas savu brāli ienīst, ir tumsībā un dzīvo tumsā, un nezina, kurp tas iet, jo tumsa ir aptumšojusi viņa acis.” (1. Jņ. 2:9–11) Kādas ir sekas tad, ja izvēlamies nemīlēt? “Katrs, kas savu brāli ienīst, ir slepkava, un jūs zināt, ka neviens slepkava nepatur sevī mūžīgo dzīvību.” (1. Jņ. 3:15), “Ja kāds saka: es mīlu Dievu, – un ienīst savu brāli, tad viņš ir melis; jo, kas nemīl savu brāli, ko viņš ir redzējis, nevar mīlēt Dievu, ko viņš nav redzējis.” (1. Jņ. 4:20) “Mēs zinām, ka esam no nāves pārgājuši dzīvībā, jo mēs mīlam brāļus; kas nemīl, paliek nāvē.” (1. Jņ. 3:14)

Mīlestība, par kuru runā Jēzus, nav vienkārši sentimentālās jūtas, bet gan daudz kas dziļāks. Vairākkārt Dieva Vārdā varam redzēt, ka šī mīlestība ir sevis paša aizliegšana. Mums kā Jēzus sekotājiem jārespektē un jāciena otra cilvēka izvēle. “Kas teicas paliekam Viņā, tam pienākas arī pašam tā dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis.” (1. Jņ. 2:6)

Kad tad, ja ne tagad?

Manuprāt, sabiedrības drošības labad pieņemtie risinājumi galīgi neatbilst rūpēm par individu. Rodas jautājums, kāds gars pavada šos ieteikumus un rīkojumus? Tas nav no Dieva, jo Dievs ir mīlestība (1. Jņ. 4:16). Šis gars ved uz ienaidu un šķelšanos.

Ar skumjām jāatzīmē, ka tas draud sašķelt arī mūsu draudzi.

Man jau sen neliel mieru doma, cik viltīgi un meistarīgi ienaidnieks ir izstrādājis šo gājienu. Viņa galvenais uzdevums pēdējos laikos ir sašķelt Dieva draudzi, lai novērstu mūs no galvenā – Dzīvības Avota un mums uzticētā darba.

Mēs esam Lāodikejas draudze, kas ir akla un kaila. Brāļi un māsas, pēdējais laiks pamosties no letargiskā miega, kurā gan draudze, gan ikviens no mums guļ un krāc jau gadiem! Kad tad, ja ne tagad beidzot jāapzinās, ka dzīvojam 5 minūtes pirms pusnakts? “Jo jūs paši labi zināt, ka Tā Kunga diena nāk tāpat kā zaglis naktī.” (1. Tes. 5:2) Mēs par to daudz runājam, dzirdējam, lasījām. Bībele, pravietojumi un daudzas svētrunas virzīja mūsu domas uz pēdējo laiku notikumiem, kas notiks nākotnē. Nu mēs tos piedzīvojam. Taču problēma ir tāda, ka daudzi no mums nevēlas to atzīt. Daudzi mūsu pašu brāļi un māsas vēl skatās uz pagātni un saka: “Mēs gribam atkal mieru, kā bija pirms tam, mēs gribam dzīvot, liksmot, ceļot...” “Un, kā tas bija Noas dienās, tā arī būs Cilvēka Dēla dienās: ēda, dzēra un precējās, līdz kamēr Noa iegāja šķirstā un plūdi nāca un visus iznīcināja.” (Lk. 17:26–27) Jo drīzāk atzīsim faktu, ka neesam vis pietuvojušies pēdējo laiku notikumiem, bet jau dzīvojam tajos, jo modrāki kļūsim.

Sekas

Visa šī pandēmija un ar to saistītie notikumi, visdrīzāk, ir tikai izmēģinājums pēdējai pasaules notikumu ainai – Svētdienas likumam un Dieva tautas iznīcināšanai.

“Nav tālu laiks, kad tiks pārbaudīta katra dvēsele. Mūs spiedīs pieņemt zvēra zīmi. Tiem, kas soli pa solim piekāpušies pasaules prasībām un piemērojušies pasaules ieradumiem, nebūs grūti pakļauties pastāvošajām varām, lai tikai izbēgtu no izsmiekla, apkaunojuma, cietuma un nāves draudiem. Cīņa risināsies starp Dieva baušļiem un cilvēku likumiem. Šajā laikā draudzē zeltu atšķirs no sārņiem.” (E. Vaita. “Liecības draudzei”, oriģ. 5T, 81. lpp.)

Būt vai nebūt – pēdējais laiks izvērtēt savu dzīvi! Kas ir numur viens manā dzīvē? Kādas ir manas attiecības ar Dievu? Cik daudz kvalitatīva laika es pavadu, lūdzot un pētot Dieva Vārdu? (*Turpinājums 10. lpp.*)

Devinas vēstules

(9. VĒSTULE)

1958. gada 26. maijā

Mīlā Zentiņ!

Debesu Tēva žēlastība un Viņa palīdzība lai ir Tava daļa!

Nu jau gan Tev jādomā, ka esmu pazudusi. Neesmu rakstījusi sen, sen. Toreiz bija vēl dziļš sniegs. Ziemā pagāja ātri, un pienāca pavasaris ar savu skaistumu un atnesa arī lielu steigu un sastrēgumu ar darbiem. Lai gan bērzi smaržo tāpat kā citus gadus un ievas atkal gērbusās baltas, baltas, plavas vietvietām piekaisītas puķēm, tik mirdzošām kā pati saule, tad tomēr šis pavasaris liekas savādāks nekā visi iepriekšējie. Varbūt tas tādēļ, ka tagad esam sovhozā. Liekas, ka visa dzīve ir iegriezusies citā gaitā. Vēl jau tikai pirmais gads. Ganu savus lopus tāpat kā līdz šim, tikai jādomā tai pašā laikā par ganāmpulka samazināšanu. Pie šīm domām sevi pamazām pieradināju. Arī zemi pārmēris un atgriezīs. No vienas puses esmu par to iepriecināta, jo tuvu nāk laiks, kad pavisam būs no šīs zemes jāatvadās, un vispār nav laika pārāk aizņemties ar saimniecisko plānošanu. Laiks skrien par daudz ātri, lai spētu visam sekot gan redzamajā, gan neredzamajā pasaulē. Tātad tagad ir sagatavošanās laiks

uz lielu un skaistu dzīvi, un tai pašā laikā pamazām jāievirza šī vecā dzīve jaunā gultnē, lai tā nebūtu par kavēkli jaunās sasniegšanai. Ja mēs paši kā cilvēki gribam vēl dzīvot pēc tēvu tēvu ieradumiem, tad palīgā mums nāk no ministrijas izdoti likumi, kas mūs neapzinīgi, bez pašu piekrišanas velk uz priekšu. Brīnīšķi gan viss pasaulē ir iekārtots, lai visi plāni sekmētos Dieva ļaudīm par labu!

Tā nu, Zentiņ, arī es esmu diezgan aizņemta, lai savu dzīvi virzītu jaunajā gultnē. Katrs nākamais laika posms mūs nes tuvāk lielajam mērķim, un visai mūsu saimnieciskai dzīvei jābūt tā nostādītai, ka viņa šim mērķim tuvina, ne attālina.

Tā arī es domāju – kad man būs mazāk lopu un mazāk zemes, atliks vairāk laika citiem darbiem. Tāpēc arī Tu laikam mainīji darba vietu. Un tā katrs, kas tic, kā rakstīts, mēģina iegrozīties arvien pareizākās sliedēs.

Šogad man tā ganīšana tāda grūtāka. Mežs ar katru gadu vairāk aizaug sīkiem krūmiem, un zāle iznīkst. Lopi nemierīgi, daudz staigā. Ceru, kad pēc Jāņiem sāks plaut plavas, būs vieglāk, ja tikai sovhoza lielie lopu bari nenograuzīs un nepataisīs melnu, tad ir vēl sliktāk kā

mežā. Bet, kad lauki tiks nolīdzināti un ievesta pilsētas kārtība, tad pienu pirsim pa litram un maizi pa kukulītim, tad nebūs jādomā par govīm un aitām.

Tā nu Tu zini, kā es te kārtojos uz labāku dzīvi. Atraksti, kā Tev klājas! Vai esi brīvāka vai vēl vairāk aizņemta? Vai uz mājām arī aizbrauc? Kā mammītei ar veselību? Viņa arī uz sapulcēm maz var tikt tāpat kā es. Es gan nemaz pēdējā laikā nevaru, jo mana mammīte ir pavisam veka un nevar lopus valdīt, arī ziemā grūti bija pabarot. Un tā es kā no Jaungada neesmu bijusi no mājas ārā. Ciemiņi pie mums arī reti var atbraukt, jo tāpat visiem brīvā laika paliek arvien mazāk.

“Ciema kukuļus” tagad nevar dabūt, bet ēdam vēl veco krājumu. Dusas dienā ir brīvības diezgan izmeklēties, kādi cepumi tik patīk.

Neesmu Tevi nekad aizmirsusi, tikai rakstīt neiznāk vienmēr, kad gribētu. Tagad gaidīšu no Tevis. Manu klusēšanu, cerams, piedosi.

Visu mīļu un labu vēlēdama,

Andra

* Tā autore sauc vēstulēs saņemtos svētrunu norakstus.

(Turpinājums no 9. lpp.) Kādas ir manas lūgšanas – vērstas uz sevi, uz savu labklājību? Kāds ir Dieva darbs man? Kā lai es atspoguļoju Dieva raksturu tā, lai arī citi vēlētos uzzināt par Viņu? Kas vēl man ir darāms, kas jānožēlo, kam jāpiedod? Un, pats galvenais, vai esmu gatavs satikt savu Glābēju? “Bet, kas Mani aizliegš cilvēku priekšā, to Es arī izņemšu Sava Tēva priekšā, kas ir Debesīs.” (Mt. 10:33)

Realitāte ir tāda, ka mēs atrodamies cīņas laukā. Tikai aiz Dieva žēlastības mūsu acis nespēj redzēt garu pasauli un cīņu starp labajiem un ļaunajiem eņģeļiem. Bet, ja tās tiktu atvērtas kā Elīsas kalpam,

mēs redzētu: “[...] lūk, kalns bija pilns ugunīgu zirgu un ratu visapkārt [...]” (2. Ķēn. 6:17)

Diemžēl pretinieks labprātīgi neatdod savu teritoriju. Šajā cīņā mēs sastopamies ar sāpēm un ievainojumiem, uzvarām un zaudējumiem, ar nodevējiem un atbalstītājiem, un pat ar nāvi – ar visu, kas piederas karadarbībai. Neatkarīgi no tā, vēlies vai nē, bet arī tu esi iesaistīts šajā cīņā. Ikviens ir vai nu vienā, vai otrā pusē. “Vai esi sajutis šo cīņu? Mēs varam zaudēt fizisko dzīvību šajā cīņā, bet, kā jebkurš godprātīgs karavīrs, arī mēs cīnāmies par daudz ko augstāku nekā tikai par sevi. Mēs cīnāmies par garīgu brīvību

un patiesību. Mēs cīnāmies, lai citiem būtu dzīvība – mūžīgā dzīvība.” (V. Nikolaidesa (V. Nicholaides), AFM misionāre)

“Pasaules lielākā vajadzība ir vajadzība pēc vīriem, kas neļaujas pirties, nedz pārdoties, vīriem, kas savos dvēseles dziļumos ir uzticīgi un godīgi, vīriem, kas nebaidās grēku saukt tā īstajā vārdā, vīriem, kuru sirdsapziņa ir tik uzticīga pienākumam kā magnēta adata polam, vīriem, kas nostājas par taisnību, kaut arī debesis grūtu.” (E. Vaita. “Audzināšana”, nodaļa “No lielo vīru dzīves”, oriģ. “Education” 57.3)

Būt vai nebūt – kurā pusē esi tu?

Inese Zaula

DZIEDINĀŠANAS DĀVANA

VAI ADVENTISTI TIC
DZIEDINĀŠANAS DĀVANAI?

Mēs tai ticam. Dievs spēj atbildēt uz mūsu lūgšanām un dziedināt tos, par kuriem mēs aizlūdzam (Jēk. 5:13–15).

Dažiem ir grūtības ar šīs dāvanas izpratni divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, izskatās, ka šīs dāvanas atklāsme mūsdienās nav tik izplatīta, kā tas bija apustuļu dienās. Otrkārt, mūsu uztveri apgrūtina tas, ko vērojam harismātiskajās draudzēs. Daži uzskata, ka dziedināšanas dāvanai mūsu vidū jāatklājas tieši tādā pašā veidā, kā tas notiek šajās kristiešu kopienās.

1. TĀ IR DIEVA DĀVANA.

Respektējot brīnumus un dziedināšanas, kuras ir pieminētas Rakstos, tomēr nākas atzīt interesantu fenomenu – dziedināšanas tajos aprakstītas visai maz. Bībele apraksta vairāku tūkstošu gadu ilgu vēstures periodu. Kad aplūkojam to visu kopumā, atklājas, ka brīnumi un dziedināšanas nav bijušas tik bieži sastopamas, kā daži to uzskata. Ja jūs saskaitītu visus dziedināšanas un brīnumu gadījumus, tad ne tikai secinātu, ka to skaits ir ierobežots, bet arī – ka tie notikuši noteiktos vēstures nogriežņos. Piemēram, ievērojams to skaits notika Israēla iziešanas laikā no Ēģiptes. Tas bija krīzes brīdis, kad Dievs iejaucās, parādot Savu spēku, lai apliecinātu, ka ir patiesais Dievs.

Atsevišķi neparasti brīnumi notika Ēlijas un Elīsas kalpošanas laikā. Tas bija Israēla atkrišanas periods, un Dievs nodemonstrēja, ka ir īstais Israēla Dievs.

Visvairāk par dziedināšanas brīnumiem varam lasīt Jēzus un

apustuļu kalpošanas periodā. Šai unikālajai dievišķā spēka atklāsmē bija vairāki iemesli. Vissvarīgākais bija nepieciešamība apstiprināt dievišķo misiju un Jēzus darbības autentiskumu. Tomēr viscaur Bībeles vēsturē varam atrast vien atsevišķas dziedināšanas dāvanas manifestācijas. Citiem vārdiem sakot, šī dāvana vienmēr ir bijusi klātesoša Dieva ļaužu vidū, tomēr Dievs izvēlējās brīžus, kad tai bija jāatklājas spēcīgā vai intensīvā veidā. Tas notika krīzes periodos, kad Dievs aktīvi atklājās Savas tautas kalpošanā, lai apstiprinātu viņu darbu un palīdzētu tiem, kas šaubās.

2. TAGADĒJĀ UN NĀKOTNES DĀVANAS PIEREDZE.

Šī dāvana vēl aizvien ir Viņa draudzē, bet Kungs pats vēl aizvien izvēlas, kad un kā to paust. Vēl aizvien starp Dieva atlikuma ļaudīm visā pasaulē kā atbilde uz dedzīgu mācītāju un draudzes locekļu lūgšanu notiek dziedināšanas brīnumi. Šie brīnumi notiek izolēti viens no otra un tikai dažas reizes, Garam klusi klātesot mūsu vidū. Tas Kungs ir izvēlējies rīkoties šādi tādēļ, ka tuvu kosmiskā konflikta noslēgumam arī ļaunie spēki izmantos brīnumus, lai apgalvotu, ka tie esot no Dieva (Atkl. 13:13; 16:14). Mūsu drošība ir nevis brīnumos vai dziedināšanā, bet gan Rakstu mācībā.

Nonākot tuvāk kosmiskā konflikta beigām, atkrišana un sajukums iegūs globālus apmērus un Dievs atklās Savu Gara spēku viskrāšņākajā veidā.

Viņš pastiprinās Gara atklāšanos mūsu vidū, līdz piepildīsies Joēla pravietojums (Joēla 2:28–32). Dievs apstiprinās Savu vēsti un Sava atlikuma tautas misiju caur Rakstiem un īpašu Gara spēka atklāsmi.

3. DZIEDINĀŠANA UN MEDICĪNA.

Mūsdienās piedzīvojam dziedināšanas dāvanu caur medicīnas pakalpojumiem – jā, medicīnas pakalpojumiem! Jēzus uzvarēja ļaunos spēkus ar Savām dziedināšanām, un arī šodien Viņš var to paveikt caur tiem, kas zina, kā novērst, ārstēt un dziedināt saslimšanas. Medicīnas misijas darbā un izpētē iesaistītie piedalās kosmiskajā konfliktā šūnu līmenī, un tas Kungs sniedz šiem ļaudīm gudrību, kā būt par Viņa līdzstrādniekiem, nesot dziedināšanu pasaulē, kas ir pilna ar satraukumu un ciešanām. Tas Kungs viņiem dāvā gudrību, kas ir Viņa dāvana Viņa draudzei visas cilvēces labā. Tādēļ medicīnas misionāra darbs, kuru veic Dievam nodevušies cilvēki, kas meklē, kā dot Viņam godu, ir patiesa, mūsu Kunga dāvāta dziedināšanas dāvanas manifestācija, kura sniedzas ārpus draudzes robežām.

*Anhels Manuels Rodrigess
("Adventist World" 2011. gada
novembris).*

Tulkoja Andris Pešelis.

Dāvanas

Mūsu Dievs ir dāsns Dievs, mīlestības pilns Dievs, varens Dievs, kuram ir prieks iepriecināt Savus bērnus. Visu šī mēneša numuru caurvij viena brīnišķīga tēma – Dieva dāvanas.

Šajā Tēmas rakstā mēs, “Adventes Vēstu” redakcijas komanda, piedāvājam savu skatījumu uz mums tuvām Dieva dāvanām un to, kā Dievs ir darbojies un darbojas mūsu dzīvē.

“Tu darīji man zināmu dzīvības ceļu, Tu piepildi mani ar prieku Sava vaiga priekšā, un jaukas, svētības pilnas dāvanas pie Tavas labās rokas ir mūžīgi.” (Ps. 16:11)

Vilnis Latgalis:

Draudze kā dāvana

Jāsāk laikiem ar to, ka pats Jēzus Kristus ir Dieva dāvana kritušajai pasaulei – Dieva Dāvana, kas izmaina cilvēkus, viņu uztveri, vērtību sistēmu un dzīves virzienu. Arī Svētais Gars ir Kristus Dāvana draudzei, kas pēc Viņa pacelšanās Debesīs turpina Meistara iesākto misiju. Un, protams,

arī draudze ir Dieva dāvana, caur kuru Dievs īsteno Savus plānus un nodomus.

Man īpaši patīk Kristus Kalna svētrunas uzstādījums par Kristus sekotājiem, kas šajā pasaulē ir kā “zemes sāls”, “pasaules gaišums” un “pilsēta, kas stāv kalnā”. Ticīgo kopība jeb garīgā “ģimene” ir draudze, mēs mēdzam teikt – “draudzes ģimene”, ar to domājot ciešās garīgās radniecības saites, kas spēcīgi vieno ticīgos savstarpējā sadraudzībā un kopējā kalpošanā cilvēkiem.

Dieva Draudzei vienmēr un visur, jebkuros apstākļos un dzīves

situācijās vajadzētu atklāt Kristus rakstura pievilcību un jaukumu, kā arī atstāt pozitīvu, motivējošu ietekmi uz apkārtējo sabiedrību, tās morāles principiem un nākotnes cerībām. Atslēgas vārds draudzei ir “vienotība”. Esam vienoti savā starpā un savienoti ar vareno Debesu Trio, lai atklātu Dieva mīlestību darbībā, lai darītu zināmus Viņa nodomus un lai palīdzētu cilvēkiem izdarīt vislabākās izvēles, pieņemot visgudrākos lēmumus, sagaidot Jēzus Kristus godpilno atgriešanos.

Draudze – tie esam mēs kopā ar Jēzu šodien, Viņa atnākšanas dienā un visā mūžībā!

Agris Bērziņš:

Veselības vēsts kā īpaša Dieva dāvana

Pavisam drīz izteiksim laba un laimes vēlējumus Jaunajā gadā. Bieži vien izskan novēlējumi: “Lai tev laba veselība!”, “Galvenais jau veselību!” Arī ikdienā sasveicinoties daži saka: “Vesels!” Labu veselību ļoti labprāt vēlamies mēs paši un vēlam arī saviem tuvākajiem, draugiem, kaimiņiem, draudzes māsām un brāļiem. Vārds “veselība” katra dzīvē un sabiedrībā ietver ļoti daudzas un, iespējams, arī atšķirīgas izpratnes.

Nesen savai ģimenei iegādājos virtuves palīgu – blenderi. Līdz

saņēmu instrukciju, lai zinātu, kā to lietot, piemēram, kā pareizi sasmalcināt riekstus un sēklas ne tikai vienu reizi vien.

Dievs, radot cilvēku, kā arī aicinot Atlikuma draudzi, mūsu rokās ir nodevis ļoti īpašu instrukciju – Veselības vēsti, kas ir viena no lielākajām dāvanām tūlīt aiz dzīvības.

Cik vesela šodien ir mūsu pasaule? Cik vesels ir cilvēks mūsu dienās? Dažkārt izskan jautājums – vai uz šīs zemes vispār ir kāds pilnīgi vesels cilvēks, tāds, kam tiešām nekas

nekašs? Jūs teiksiet – grēks ir mūsu skaisto zemi ļoti samaitājis, bet vai mēs, cilvēki, esam pienācīgi ņēmuši vērā Dieva doto instrukciju veselīgai un laimīgai dzīvei?

Aicinu katru šī raksta lasītāju pārdomāt un novērtēt Veselības vēsti kā īpašu Dieva dāvanu, pieņemot to ar pateicību, izdzīvojot ikdienā un ļaujot tai atspīdēt arī pār līdzcivīkiem! Dieva dotā veselības vēsts, tāpat kā mūžīgais Evanģēlijs, ir domāta katram zemes iedzīvotājam.

Bibelē varam atrast 4 nolūkus, KĀPĒC DIEVS IR DĀVĀJIS CILVĒCEI šo ļoti īpašo dziedinošo, atjaunojošo, glābjošo, cerības pilno VESELĪBAS VĒSTI.

1. Dievs vēlas, lai Viņa radītie bērni dzīvotu ar labāko iespējamo veselību, kāda vēl iespējama šajā grēka noplicinātajā zemē un laikā!

5. Moz. 4:40 *“Un tāpēc tev būs turēt Viņa likumus un Viņa baušļus, ko es tev šodien pavēlu, lai tev labi klājas un taviem bērniem pēc tevis un lai tu ilgi dzīvotu tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod mūžīgi.”*

No šīs Rakstu vietas mēs gūstam apstiprinājumu tam, ka Dieva vēlējums, sniedzot Savus veselības likumus, ir – “lai tev labi klājas un taviem bērniem pēc tevis, un lai tu ilgi dzīvotu tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod mūžīgi”.

Dieva Dēls, atnākot uz šo Zemi, sacīja: “[...] Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība.” (Jāņa 10:10) Vai mēs gūstam pārliecību, ka Dieva ilgas ir dāvēt Saviem bērniem dzīvību un pārpilnību?

Dievs ir atklājis vislabākos ārstniecības līdzekļus – “Vislabākie ārstniecības līdzekļi ir svaigs gaiss, saules gaisma, mērenība, atpūta, fiziskās nodarbības, pareizs uzturs, ūdens procedūras, bet galvenais — uzticēšanās dievišķajam spēkam. Ikvienam cilvēkam vajadzētu uzkrāt zināšanas par dabiskajiem ārstniecības līdzekļiem un to lietošanu. [...] Katra cilvēka pienākums paša un visas cilvēces labā ir izzināt dzīvības likumus un apzinīgi tos ievērot.” (E. Vaita. “Kristus dziedinošā kalpošana”, 127., 128. lpp.)

Dievs vēlas dot mums labāko iespējamo jau šobrīd un vērst mūsu skatu uz to dienu, kad saņemsim dāvanu – atjaunotu veselību un dzīvi pārpilnībā visā mūžībā kopā ar savu Glābēju!

2. Dievs vēlas, lai Viņa bērni saglabātu skaidru prātu un caur to varētu nākt tuvākās attiecībās ar Viņu kā vienīgo Glābēju!

Veselība ietekmē mūsu prātu un izvēles, tāpēc Dievs mums ir dāvējis veselības vēsti. Piemēram, fiziskā un garīgā veselība ir ciešā saistībā. Ja mūsu uzturs vai mazkustīgums, vai kādi citi dzīvesveida ieradumi, kas atbild par smadzeņu apasiņošanu un

pabarošanu, neveicina prāta veselību, tad cietīs arī mūsu saskarsme ar Dievu.

Vecajā Derībā lasām par to, ka Dieva mājoklis bija svētnīca, kura bija piepildīta ar Dieva godību. Dieva Vārdā katram Dieva bērnam ir skaidrs vēstījums, ka arī mūsu organisms ir kā svētnīca, Svētā Gara mājoklis, kam jātiek piepildītam ar Dieva godību.

“Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu!” (1. Kor. 6:19, 20)

Kā mēs varam pagodināt Dievu? Ar uzticību un paklausību Viņam. Uzticība un paklausība ietver arī veselīgu dzīvesveidu, to, kā mēs šajā laikā dzīvojam.

“Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām; viņš sauca stiprā balsī: “Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiešas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.”” (Atkl. 14:6, 7, izcēlums pievienots)

Veselības vēsts ir dāvana, lai cilvēki varētu iemantot ciešāku sadraudzību ar savu Glābēju un caur Svētā Gara klātbūtni dot Viņam godu – šis arī ir mūžīgais evaņģēlijs, sludināms tiem, kuri dzīvo virs zemes.

“Pēc tam es redzēju citu eņģeli nokāpjam no debesīm, tam bija liela

vara, un zeme kļuva gaiša no viņa spožuma.” (Atkl. 18:1)

Tāds ir evaņģēlija un veselības vēsts skaistums – zeme kļūst apgaismota caur Viņa sekotājos atklāto Kristus raksturu, kas fiziski, garīgi, emocionāli, mentāli un sociāli atspoguļojas Kristum līdzīgā dzīvē.

3. Dievs vēlas sagatavot cilvēkus Savai drīzajai atnākšanai!

Kristum otrreiz atnākot, daudzi būs gatavi ieiet Debesu Valstībā, bet daudzi tomēr paliks ārpusē. Tāpēc novērtēsim Dieva doto īpašo vēsti, kas ir arī Veselības vēsts – triju eņģeļu vēsti (Atkl. 14:6–12). Tā ir visaptveroša vēsts, kas ietver visu mūsu būtību.

“Bet pats miera Dievs lai jūs svētī caurcaurim, un jūsu gars, dvēsele un miesa visā pilnībā lai paliek bezvainīgi līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai.” (1. Tes. 5:23)

Visam – gan mūsu garam, gan dvēselei, gan miesai – jātiek sagatavotam Kristus drīzajai atnākšanai!

4. Dievs vēlas, lai veselības vēsts būtu kā daļa no misijas bojā ejošajai pasaulei.

Mēs varam būt veģetārieši, un tas ir apsveicami, bet veselības vēsts ietver ko vairāk par miesas uzturēšanu. Arī hinduistu un budistu reliģijas vērtē veģetāru diētu. Veselības vēstij jāgatavo cilvēki Kristus otrajai atnākšanai!

Šajā misijas laukā joprojām katram vēl ir sava vieta, jo pasaule tam ir atvērta. Veselības vēsts un kalpošana “[...] parāda evaņģēlija praktisko pusi un atspoguļo Kristus

iejūtību. Šis darbs ir ļoti vajadzīgs un, galvenais, pasaule tam ir atvērta.” (E. Vaita. “Medical Ministry”, 239. lpp.)

Laikā, kad sabiedrība un pat draudzes aizvien vairāk šķēlas veselības jautājumu dēļ, lai Dievs Saviem bērniem palīdz, savā starpā turot Kristus prātu, pazemībā citam citu uzskatīt augstāku par sevi (Fil. 2:3.5) un īstenot uzticēto misiju, sagatavojot cilvēkus Jēzus atnākšanai.

Lielais Ārsts aicina sadarboties, lai **dziedinošo, atjaunojošo, glābjošo**

un cerības pilno VESELĪBAS VĒSTI nestu tiem, kuri cieš, kuriem sāp, kuri meklē!

Vai esam gatavi izdzīvot Veselības vēsti un, neizniekojot laiku, pildīt savu pirmo pienākumu? “Pirmais pienākums pret Dievu un līdzcilvēkiem ir sevis pilnveidošana. Katru dāvanu, ar kuru Radītājs mūs apveltījis, vajadzētu attīstīt līdz visaugstākajai pilnības pakāpei, lai būtu iespējams darīt tik daudz laba, cik vien mūsu spēkos. Labi pavadīts

ir tikai tas laiks, kuru izlietojam mūsu fiziskās un garīgās veselības nostiprināšanai un saglabāšanai.” (E. Vaita. “Kristīgā sāpība”, 41. lpp.)

Mana lūgšana ir: lai Dievs mums ir žēlīgs un palīdz izmantot katras dienas dārgo laiku, ieklausoties, pētot un izdzīvojot veselības vēsti! Lai veselīgas un izaugsmes bagātas vēl šī gada atlikušās dienas un veselīgāks Jaunais Dieva žēlastības gads!

Andris Pešelis:

Mazpazīstamā dāvana

Domājot par šo tēmu, nonācu pie secinājuma, ka visgrūtākais ar Gara dāvanām ir noteikt šo dāvanu esamību cilvēkiem, kuriem nav nekādu spilgti izteiktu talantu. Ja cilvēkam ir spilgti izteikta apdāvinātība, tad to ir viegli saredzēt. Mēs esam redzējuši spilgtus evaņģelistus, sludinātājus, skolotājus, draudzkopjus, valodu tulkus, mūziķus un tamlīdzīgi. Šo cilvēku paraugi spilgti iemieso šīs dāvanas un top par šo dāvanu apzīmētājiem. “Sludinātājs kā Marks Finlijs!” Tas ir skaidrs. “Pianists kā Modris Zaķis!” Protams, tas ir etalons. Taču ir sarežģīti apdāvinātību noteikt cilvēkam, kurš draudzē tikpat kā nedarbojas vai uzturas ēnā.

Pastāv tā sauktie talantu noteikšanas testi. Ar to palīdzību cilvēks pēkšņi, sev par lielu pārsteigumu, atklāj kādas agrāk nepamanītas dāvanas esamību. Nu, atklāj viņš šo dāvanu, bet – kas tālāk? Testa rezultāts vien neveicina uzrādītās dāvanas darbību. Piemēram, pēc testa rezultāta atklājas, ka cilvēkam ir sludinātāja dāvana. Ko ar to iesākt? Šis cilvēks paskatās uz Marku Finliju, paskatās uz savas draudzes mācītāju un secina – te ir kaut kāda kļūda, man šādas dāvanas nav vai arī tā ir ļoti, ļoti maziņa! Kur lai to liek? Parasti to noliek turpat, kur liek aizpildīto testa lapu – atvilknē zem papīriem.

Saskaņā ar pētījumiem tikai apmēram 20% no visiem kolektīvu vai draudžu locekļiem ir vairāk vai mazāk gatavi aktīvi darboties savā sabiedrībā. Šie 20% darbojas, vada, kalpo, bet pārējie 80% ir vērotāji. Tie

spriež apmēram tā: “Ko nu es! Lai jau tie apdāvinātie darbojas!” Šādi 4/5 no draudzes locekļiem uzturas neaktivitātes ēnā. Tie gaida uz labākiem laikiem, gaida, kad atnāks Kristus, gaida solīto “vēlīno lietu” un tā šādā gaidīšanas režīmā pavada visu savu dzīvi.

Gaidīt uz To Kungu nebūtu nekas slikts. Mums nākas gaidīt uz apsoliājumu piepildīšanos. Tomēr te ir arī kaut kas ļoti skumīgs. No šiem 80% mūsu draudzes locekļu nav nekāda labuma ne viņiem pašiem, ne draudzei, ne līdzcilvēkiem. Tie nemaz neizmanto iespējas augt un attīstīties. Tie gaida.

Reiz sabatskolas tematā bija jautājums par Evaņģēliju un es kādā draudzē pajautāju: “Pastāstiet, kas ir tas Evaņģēlijs, kuru jūs stāstāt saviem tuvākajiem?” Zālē bija kādi 30 cilvēki. Visi skatījās uz mani platām acīm un klusēja. Iestājās neveikla pauze. Es vaicāju tālāk: “Mīlie, ko tad jūs sludināt?” Tad labi, ka vismaz viens pārtrauca klusumu un atbildēja: “Mēs nezinām, kā sludināt.” To sacīja pusmūža cilvēks, kurš visu savu dzīvi ir bijis draudzē. Vai tiešām neviens nekad nebija viņam mācījis Evaņģēliju? Tas nevar būt, ka cilvēks draudzē nekad nebūtu dzirdējis Evaņģēliju!

Vispārsteidzošākais ir tas, ka liela daļa no draudzes dievkalpojumu dalībniekiem nespēj pastāstīt elementāras lietas, piemēram, kas ir Evaņģēlijs, kā notiek grēcinieka glābšana un – uz ko mani aicina Kristus, lai šo labo vēsti pavēstītu arī citiem.

Te mēs nonākam pie mazpazīstamajām dāvanām. Vispārzināms ir fakts, ka tad, ja cilvēks izvēlas nekustināt locekļus, tie sāk sāpēt, paliek stīvi un pamazām sāk atmirt. Tā notiek arī ar spējām. Cilvēks var sevi attaisnot, sakot, ka gaida uz kādām dāvanām, bet nekas viņam nav iedots. Tiešām – nekas? Te nav vajadzīgs dāvanu noteikšanas tests, pietiek atbildēt uz jautājumu: “Par ko deg tava sirds? Kas tev padodas vislabāk?” Tad atklājas, ka ikvienam ir kaut kas, ar ko tas varētu kalpot citiem. Kādai sievietei padevās dārzkopība. Viņa kopa savu dārziņu un dāvināja ražas produktus citiem, pateicoties Radītājam un liecinot par Viņa dāvanām. Kāds vīrs prata remontēt automašīnas. Viņš nekad nebūtu varējis uzstāties publikas

priekšā, bet viņš izmantoja savu talantu remontēt un caur to stāstīja klientiem par Dievu, atklājot tiem, kas darbojas un kas nedarbojas. Trešais prata datorlietas un mājaslapu noformēšanu. Viņš nebija publiski runātājs, bet caur savu blogu stāstīja citiem par Jēzu. Ceturtais izjuta līdzjūtību pret trūkcūcietējiem. Viņš sarunāja, ka tos kādu laika periodu reizi mēnesī apgādās ar pārtikas pakām, līdz tie paši spēš par sevi gādāt; viņš centās tos nepadarīt atkarīgus no savas palīdzības, bet iesaistīja nākamā trūkcūcietēju uzmeclēšanā, lai arī tiem palīdzētu. Te izdevās svētīga kalpošana. Piektais iesaistījās ceļojošās bibliotēkas kalpošanā un tā vietā, lai pats publiski runātu, piedāvāja cilvēkiem "klusos lieciniekus" – grāmatas.

Kamdēļ visi šie piemēri? Tie parāda, ka pat vismazāk apdāvinātais spēj kaut ko paveikt savu līdzcilvēku labā un – ak, brīnums – pavairot savu mazpazīstamo talantu, līdz tas top liels un saredzams visiem.

Mīlie, nav jāgaida, kad pie mums

notiks kaut kas pārsteidzošs un mūsos atklāsies kādas pārdabiskas dāvanas! Mēs esam aicināti kustināt un lietot to, par ko deg mūsu sirds, to mazumiņu, kas mums jau ir, lai caur to būtu noderīgi savu tuvāko lokā, savā draudzē un savā sabiedrībā.

Kāds te var iebilst un sacīt: "Bet tās tad sanāk manas paša dāvanas! Es pats tās veidoju un ar tām kalpoju!" Tā ir puspatiesība. Tu pats vari darboties tikai ar to, ko Dievs tev jau iepriekš ir iedevis. Taču tavs sirdsprieks par šo dāvanu ir tavējais. Tu izvēlies ar šo prieku padalīties. Tu izvēlies būt noderīgs apkārtējiem, pacelt, iedrošināt un nest mieru. Priecīgu devēju Dievs mīl! Tad šis prieks un pienesums dod augļus, par kuriem tu saņemsi balvu no Tā Kunga. Ja visu Dievs iedotu bez mūsu pašu līdzdalības, tad mums pateicība nepienāktos. Dievs Savu saņem atpakaļ. Taču tad, kad mēs ar to mazo sinepju graudiņu ceļamies un ar savu prieku dalāmies, ievijot tajā Prieka vēsti par Jēzu, tad labie augļi ir mūsu un Dieva kopīgais darbs. Mēs topam

par Dieva līdzstrādniekiem un darba biedriem.

Šī attiecība 80:20 mūsu draudzēs mani skumdina. Cik bieži notiek tā – kurš dara, tam tik uzkrauj vēl un vēl, līdz tas var salūzt vai zaudēt prieku. Vairākuma bezdarbība atņem drosmi tiem dažiem, kuri kalpo draudzē un sabiedrībā. Šis stāvoklis paralizē draudzi tās darbībā. Ne velti E. Vaitas rakstos uz bezdarbīgajiem tiek attiecināts tā sauktais "Merozas lāsts", kuru saņēma tie, kas nebija nākuši palīgā vajadzības brīdī. Tas Kungs ir neapmierināts ar tiem, kas izvēlas tikai gaidīt uz ūdens kustēšanos, bet nekāpj tajā iekšā.

Arī tev ir kāds talants – vismaz viena mazpazīstama, tikai tev piemītoša, unikāla dāvana. Tavs uzdevums ir to saskatīt un ar to kalpot. Jēzus aicina tevi darboties savas draudzes un savu tuvāko labā, un tikai tad tavs mazpazīstamais talants – tava Dieva dotā dāvana – atspīdēs visā spožumā Dievam par godu. Tad arī tev pašam būs prieks.

Mārite Lipska:

"Lūk, bērni ir Tā Kunga dāvana." Ps. 127:3

Katra jauna ģimene vēlas sev turpinājumu, un pienāk brīdis, kad tā sāk domāt par bērniem. Bet diemžēl ne vienmēr visu laulāto sapņi šajā jomā piepildās. Ir ģimenes, kurās bērni piedzimst viens pēc otra, un tas notiek tik ātri un pašsaprotami, bet ir laulātie pāri, kuri vēlas bērniņu un nepiedzīvo šo dāvanas mirkli. Tiek raidīts daudz lūgšanu pie Debestēva, un tikai pēc vairākiem gadiem pāris piedzīvo šo brīnumu.

Mēs ar vīru arī ilgajamies pēc bērniņa, bet bija jāgaida 5 gadi, līdz piedzima mūsu pirmais bērns, un tad bija pacietīgi jāgaida vēl 5 gadi, līdz piedzima otrs. Ar bērniņu piedzimšanu reāli izjutām, ka esam saņēmuši dāvanas no Debestēva. Bet būt par vecākiem ir izaicinājumu pilns uzdevums. Tas nav domāts bailīgajiem. Tie ir spēcīgi pārdzīvojumi un bieži uztraukumi. Bērni liek mums atdot pašu labāko, kas mums ir, bet arī pamodina mūsos pašas slēptākās bailes. Viņi padara mūs citādus, maina mūsu dzīves

virzienu – vārdu sakot, maina mūsu dzīvi.

Jāatzīst, ja paši vēl atrodamies pieaugšanas un dzīves apgūšanas procesā, bērni rodas ne visai labvēlīgā brīdī. Patiesībā mēs pieaugam kopā ar viņiem. Daudzi, kuri jau ir pieauguši un nobrieduši, saka: "Ja bērni piedzimtu tagad, kad zinām visu to, ko šodien zinām, tad, iespējams, mēs pieļautu mazāk kļūdu un mūsu bērni raudātu mazāk."

Bet, gribam mēs to vai nē, tāda ir dzīve: bērnus parasti laiž pasaulē jaunībā, lai pietiktu enerģijas būt tiem līdzās izaugsmē un attīstībā. Vēl ir ļoti vēlams būt pietiekami gudram, lai saprastu, kādus dzīves posmus bērni pārdzīvo. Tas viss ir process, kurā augam kopā ar saviem bērniem.

Ideālā gadījumā, kamēr augam kopā ar vecākiem, viņiem būtu jānodod mums sava uzkrātā gudrība, kuru mēs savukārt nodosim saviem bērniem. Bet patiesībā vecākiem bieži vien nav piemērotu modeļu, ko parādīt bērniem, un viņiem ir jāatrod

sevi vecāki, orientējoties pēc esošajām situācijām un apstākļiem, kuros no tēva un mātes tiek sagaidītas dažādas vecāku īpašību izpausmes.

Katrā ziņā par vecākiem mēs kļūstam pakāpeniski, tādā mērā, kādā aug mūsu bērni. Ironiski, ka tad, kad jau pietiekami daudz zinām par audzināšanu, bērniem pienāk laiks pamest vecāku mājas.

Bērniem vajadzīgi daudzi gadi, lai saprastu, ka vecāki – vairumā gadījumu – pielikuši viņu audzināšanā visas pūles, bet... ar to izrādījās par maz. Bērni to sapratīs tikai tad, kad nonāks viņu vietā, tas ir – paši kļūs par vecākiem. Tad cikls atkal sāksies no jauna. Un nu jau bērni apgalvos, ka viņu vecāki ir atpalikuši no dzīves un nav spējīgi tos saprast.

Tomēr, lai cik sarežģīts būtu vecāku uzdevums, Dieva nodoms bija brīnīšķīgs, jo tas palīdz mums vismaz daļēji palūkoties no Dieva skatu punkta un saprast, ko Viņam nozīmē būt par mūsu Tēvu. Dievs

nolēma dalīties ar mums Savās tiesībās ievirzīt dzīvē cilvēkus, kuru vērtība priekš Viņa ir neizmērojama. Visvarenais deva mums iespēju saprast vismaz nelielu daļu no tā, ko nozīmē Debesu Tēva prieks un bēdas.

Ir ģimenes, kurās abi vecāki strādā, lai bērniem "nekā netrūktu". Bet tie ir maldi, jo patiesībā, veltot visu laiku darbam, lai finansiāli nodrošinātu ģimeni, vecāki liedz bērniem pašu svarīgāko: savu klātbūtni. Ģimenei ir ārkārtīgi svarīgi noteikt prioritātes. No dzimšanas līdz septiņu gadu vecumam (ieskaitot) mātei pēc iespējas vairāk laika jāpavada kopā ar bērnu. Šajā laika posmā veidojas cilvēka personība un raksturs. Neesot klāt, māte diemžēl nevarēs ietekmēt šo procesu. Būt par brīvdienu vecākiem nav dzīvotspējīga ideja. Tas jāapzinās pat tad, ja visiem šāds apgalvojums nebūs patīkams. Ja beigsim domāt virspusēji un pievērsīsim uzmanību tam, kas patiešām ir svarīgs, tad atklāsim, ka, iespējams, mums nevajadzētu tik daudz strādāt materiālu labumu dēļ. Kamēr bērni aug, mēs varam bez kaut kā iztikt, galvenais – nepazaudēt savus bērnus.

"Bērna audzināšanai ir jāsākas mājās. Tā ir viņa pirmā skola. Šeit, kur skolotāji ir vecāki, viņam jāapgūst mācību viela, kas vedīs

cauri visai dzīvei, – jāiemācās cieņa, paklausība, godbijība, paškontrolē. Mājas audzināšanas ietekmei ir izšķirošais spēks uz labu vai uz ļaunu. Daudzējādā ziņā tā var būt klusa un pakāpeniska, bet, vērsta pareizajā virzienā, tā kļūst par tālu sniedzošu spēku par labu patiesībai un taisnībai. Ja bērns mājās nav pareizi mācīts, sātans audzinās viņu ar saviem līdzekļiem. Cik tāpēc liela nozīme ir audzināšanai mājās!" (E. Vaita. "Bērna vadonis", 17. lpp.)

Bērni ir labākā skola arī mums. Savā ziņā iemesls, kāpēc Dievs dara mūs par vecākiem, ir sniegt mums iespēju augt un labāk izprast Viņu. Savu dzīvi varam iedalīt divās daļās: pirms un pēc bērnu dzimšanas.

Dievs ir dāvājis mums bērnus, lai palīdzētu mums kļūt par labākiem cilvēkiem. Saprotams, arī bērniem no mums ir jāsaņem tikai vislabākais. Tas ir divvirzienu ceļš, process, kurā vecāki un bērni palīdz viens otram pieaugt.

Brīnišķīgi, ka pieaug arī to ģimeņu skaits, kuriem gan nav pašiem savu bērnu, bet kuri ir gatavi savā ģimenē bērnus pieņemt un sniegt viņiem mīlestību. Tā ir liela svētība un dāvana.

Gads tuvojas noslēgumam, un katrs no mums var pārdomāt, kā

mums klāties savās ģimenēs ar pieaugšanu, bērnu audzināšanu, skološanu un kopīga laika pavadīšanu. Apzināsimies, ka tiešām katrs bērniņš vecākiem ir dāvana no Dieva. Kā mēs izturamies pret šo dārgo Dieva dāvanu? Tā lai ir viela pārdomām ikvienam no mums!

Lai Debestēvs nākamajā gadā mums, vecākiem, palīdz dot bērniem savu klātbūtni un nedalītu uzmanību, audzinot un skolojot viņus, un katru dienu ieliekot viņus Debestēva aizgādībā!

"[...] visus šos vārdus [...] māciet tos saviem bērniem, tos pārrunādami savā starpā, kad jūs esat atsēdušies savos namos un kad jūs ejat savā ceļā, kad jūs gulāties un kad ceļaties." (5. Moz. 11:18, 19)

Vineta Krauliņa: Lūgšana kā dāvana

"[...] neaizmirsti notikumus, ko tavas acis ir redzējušas [...]" (5. Moz. 4:9)

Vai tev ir kādreiz gadījies dāvināt kādam savu lūgšanu? Turklāt šoreiz runa ir par uz papīra rakstītu lūgšanu, nevis mutiski pa telefonu vai lūgšanu grupā izsacītu lūgšanu.

Manā dzīvē ir divi ļoti spilgti piedzīvojumi, kad es, nezinot, kā citādi varētu palīdzēt, uzrakstīju lūgšanu. Centīšos šos abus gadījumus atstāstīt.

Lai padalītos ar pirmo, jāpasaka daži ievadvārdi, kas raksturo apstākļus, kādos šī lūgšana tik uzrakstīta. Tajā laikā strādāju skolā par kristīgās ētikas skolotāju, bet kādā dienā, sarunājoties ar Dievu, teicu Viņam: "Zini ko, es tomēr ļoti ilgojos pēc savas pamatprofesijas, es ilgojos darīt režisora darbu!"

Nepagāja ilgs laiks, un atskanēja zvans no vietējās pilsētas Domes. Kāda darbiniece sacīja: "Mēs dzirdējām, ka jūs agrāk strādājāt televīzijā, tāpēc gribam jums piedāvāt veidot Domes ikmēneša video sērijas par aktuālākajiem notikumiem pilsētā!"

"Dievs! Tu tiešām esi brīnišķīgs!" bija vienīgā mana Viņam sūtītā atbilde.

Tā nu turpmāk katru mēnesi ierados Domē pie atbildīgās darbinieces, lai saņemtu filmējamo pasākumu sarakstu. Parasti tie bija kādi 10 līdz 12 sižeti, kas bija jāiekļauj mēneša video programmā.

Kā jau tas mēdz ar sievietēm būt, ar laiku sarunas vedās uz visām pusēm. Tā kādā reizē man tika izkratīta sirds, ka dēlam galīgi neveicas ar angļu valodu, ir

neatrisināms konflikts ar skolotāju un pašam tāda sajūta, ka pat ar vislielākajām pūlēm bezums nav izkustināms, bet vidusskolas gala eksāmeni tuvojas ar joni. Arī mamma vairs neko citu nespēj darīt, kā tikai nervozēt un pārdzīvot.

Nezinu tā eņģeļa vārdu, kurš man deva ideju, ko darīt. Palūdzu satrauktajai mammai vienu A4 papīra lapu un teicu – ja viņai nav nekas pretim, uzrakstišu lūgšanu.

Aizgāju plašā kabineta otrā galā, apsēdos, izņēmu savu Bībeli, sameklēju vajadzīgos apsolījumus un uzrakstišu lūgšanu.

“Kas man tagad jādara?” Domes darbiniece jautāja. “Nekas,” es atbildēju. “Tieci to mājās kādā atvilktnē un gaidiet, ko Dievs darīs.”

Vai mums vienmēr pietiek ticības sagaidīt to, ko Dievs darīs? Laimīgi, ka Viņš ir teicis – pietiek arī ar to mazītiņo ticības devu, kas līdzīga sinepju graudiņam! Notikumi sāka risināties straujāk, nekā mēs gaidījām – konflikts ar skolotāju pēkšņi izgaiss kā nebijis, dēla “es nevaru” nomainījās pret “es varu”, vidusskolas pārbaudījumi pārvērtās veiksmes stāstā un cilvēks tajā vasarā kļuva par universitātes studentu.

Interesanti, ka vēlāk mums ar šo Domes darbinieci atklājās kāda

kopīga pažiņa, kurai viņa bija atstāstījusi gadījumu ar rakstisko lūgšanu, kā arī straujajām tai sekojošajām pārmaiņām. Viņas galvenais jautājums bija: “Vai tiešām tā var notikt?” Tik pārsteidzoši ātra bija no Dieva nākusi atbilde!

Otrs manas rakstiskās lūgšanas stāsts sākās skolā, kurā strādāju. Tur bija tāds kā bāra galds, kuram apkārt sāsēdāmie garajos starpbrīžos vai kādos citos kafijas un tējas dzeršanas brīžos. Sarunām raisoties, atklājās, ka vairums mūsu skolotāju ir vienas un jūtas vientuļas, nevienam nevajadzīgas. Teicu: “Meitenes, taisām pulciņu! Dievs var jums palīdzēt!”

“Kā, ko, kā Viņš palīdzēs, kāpēc tad Viņš vēl nav to izdarījis?” jautājumi bira kā krusa, tomēr norunājām dienu, kad visu to kopā apspriest.

Kā šodien atceros skoliņas telpu, kurā sāsēdāmie apkārt galdam. Izteicu priekšlikumu, ka rakstīšu Dievam lūgšanas, lai Viņš atrod šim sievietēm dzīves draugu. Tajā brīdī kādas acis strauji piepildījās asarām: “Kāpēc lai es Viņam lūgtu citu dzīves draugu, ja Viņš man ir atņēmis to, kurš man bija?” Izrādījās, ka skaisto acu īpašnieces vīrs bija miris, atstājot viņu vienu ar mazu puisīti. Nu man bija jāstāsta, ka bez Dieva ir vēl kāds

spēks – tas, kurš dara ļaunu.

Mūsu pirmajai “grupiņas” sanāksmēi beidzoties, uzrakstīju Dievam lūgšanu, kuru izdalīju katrai mūsu noslēpumainās grupas dalībniecei. Mājas aizbraucot, noņemtos ceļos un asarām acis lūdzu īpaši par divām savām kolēģēm, lai Dievs piepilda viņu dzīvi ar jaunu saturu un prieku.

Drīz pēc tam, kad biju lūgusi, asaraino acu īpašniecei atskanēja kāzu zvani. Līdz šai dienai nebeidzu Dievam pateikties, kad sociālajos tīklos ieraugu viņas mīlošās ģimenes laimīgās fotogrāfijas ar nu jau lielajām, smaidošajām meitām, kuras turpina atstarot priecīgo atmosfēru, kas joprojām valda šajā ģimenē.

Otra mana kolēģe, par kuru arī biju īpaši lūgusi, sastapa savu sapņu princi – kādu Kanādas latvieti – un aizceļoja viņam līdzī uz Kanādu. Ļoti liels bija mans pārsteigums, kad nesen saņēmu no viņas īsziņā nofotografētu manu nu jau pirms daudziem gadiem rakstīto lūgšanu kā atgādinājumu par viņas laimīgi nodzīvotajiem dzīves gadiem Kanādā.

Tā datēta ar 1998. gada 23. janvāri.

Dievs ir uzticams! Varbūt arī tu vēlies kādam uzdāvināt savu lūgšanu?

Elvīra Grakoviča: Jaunība kā dāvana

Jaunība kā dāvana tiek atvērta dzīves pārejas posmā no pusaudzības uz pilngadību, kad vaļsirdību un bezrūpību nomaina atbildība un rūpes. Tiek gūtas dažādas pieredzes, uzkrātas zināšanas, pieņemti lēmumi un nostiprināts raksturs. Cik labi ir tiem, kuri jau no savas jaunības iepazīst mīlošo Dievu un paļaujas uz Viņu! “Jo Tu esi mana cerība, Kungs, mana drošība no pašas manas jaunības.” (Ps. 71:5)

Jaunību raksturo spēks, drosme un enerģiska rīcība. Tā ir liela dāvana no Debesu Tēva, ka varam droši stāties pretī pārbaudījumiem, izmantojot mums piešķirtās dāvanas! “Ak, Dievs, Tu mani esi mācījis no manas jaunības, un līdz šim es esmu sludinājis Tavus brīnuma darbus!” (Ps. 71:17) Šī rakstuvietā sastāv no divām daļām.

Pirmā ir personiska mācība no Dieva, un otra ir piedzīvoto Dieva brīnuma darbu sludināšana jeb liecināšana. Tā būtu izšķiesta dāvana, ja tā netiktu pienācīgi izlietota.

Jaunība ir labs laiks, lai veidotu savu raksturu mūžībai, nodibinātu un attīstītu personiskas attiecības ar Dievu. “Piemini savu Radītāju savā jaunībā, pirms tās ļaunās dienas nāk un tie gadi tuvojas, par kuriem tu vēlāk sacīsi: tie man nepatīk!” (Sal. māc. 12:1) Kristus dod spēku, gribu, izturību un neatlaidību, lai mēs kļūtu spējīgi darīt labu. Garīgais darbs, ko Dievs ir uzticējis visu vecumu cilvēkiem, parāda, ka Viņš tos godā kā Savus bērnus, māca kontrolēt sevi, aicina sadarboties ar Viņu lielajā pestīšanas darbā un pārveidoties Viņa līdzībā. “Neviens lai nenicina

tavu jaunumu, bet topi tu par paraugu ticīgajiem vārdos un dzīvē, mīlestībā, ticībā un šķīstībā.” (1. Tim. 4:12)

Bībelē varam lasīt: “Ir labi cilvēkam, kas savu jūgu jaunībā nes.” (Raudu dz. 3:27), un Jēzus saka: “Nemiet uz sevi Manu jūgu, mācaities no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm. Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.” (Mt. 11:29, 30)

Jauniešiem piemīt prasme veidot labas attiecības ar apkārtējiem. Viņi var izmantot dāvāto jaunības drosmi, degsmi un dzīvīgumu, lai apkārtējos pamodinātu, uzmundrinātu un lai liecinātu par Kristu, dodot Viņam pirmo vietu savas dvēseles templī, noliekot visas savas spējas un talantus pie Viņa kājām un nododot sevi Viņa

cildenajam, svētajam darbam, tā kļūstot par Dieva līdzstrādniekiem un nesot auglīgu kalpošanu!

Pasaulei ir vajadzīga Kristus mīlestības izpausme caur Viņa sekotāju dzīvi. Tai vajadzīgi jaunieši, kas ar bijību izturas pret Kungu, bruņoti ar gaismu un zināšanām, spējīgi uzņemties uzticēto atbildību, kas no viņiem prasa nopietnas pūles lietot piešķirtās dāvanas un talantus, gūstot rūdījumu un pieredzi. Tai vajadzīgi jaunieši, kas savu prātu un sirdi velta kalpošanai Dievam un līdzcilvēkiem.

Dievs bagātīgi svētī, un *“Viņš bagātīgi iepriecina tevi vecumā ar svētīgām dāvanām, tā ka tava jaunība atjaunojas kā ērglis.”* (Ps. 103:5) *“Viņš nogurušajiem dod spēku un vairo stiprumu nespēcīgajiem. Jaunekļi piekūst un pagurst, un jauni vīri sabrūk, bet, kas palaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi iet un nenogurst.”* (Jes. 40:29–30)

Izmantosim saprātīgi mums piešķirtās dāvanas, lai uzticīgi kalpotu Dievam un saņemtu apsolītās svētības!

Šajā gadā esmu saņēmusi vienu lielu dāvanu kasti, kur iekšā ir

vairākas dāvanas. Lietoju vārdu “dāvanas” ne tāpēc, ka tās būtu nelielas vai mazvērtīgas, bet tāpēc, ka tās ir mīlas, vērtīgas, sen lolotas, tās mani izmaina. Kā vislielāko svētību esmu saņēmusi drosmi, piedošanu un mīlestību. Drosmi atjaunot attiecības ar Dievu un tuviem cilvēkiem, sniegt un saņemt piedošanu, uzņemties jaunus amatus, kas man ir nezināmi, kas pārbauda manu raksturu un rada pazemību.

Esmu pateicīga Dievam, ka Viņš ne vien mani pieņem, bet arī liek sirdi vēlēšanos no sirds kalpot. Pateicos

Viņam par apsardzību, mierinājumu un iepriecinājumu iekš Kunga!

Esmu pateicīga Jelgavas draudzei par atbalstu, stiprinošiem vārdiem un mīlestības pilnu rīcību; pateicīga draudzes bērniem, pusaudžiem un jauniešiem, ka man ir iespēja būt ar viņiem kopā un augt ticībā, cerībā un mīlestībā uz To Kungu; pateicīga savai ģimenei par rūpēm, iejūtību un mīlestību; pateicīga, ka esmu atsaukusies šī žurnāla jauniešu rubrikas rakstīšanai; pateicīga par visām šīm un vēl nepieminētajām Dieva dāvanām!

Anitra Roze: Valoda kā dāvana

Valoda, bez šaubām, ir viena no brīnišķīgākajām un daudzveidīgākajām Dieva dāvanām. Dzirdot vārdu “valoda”, mēs parasti domājam par runāto vai rakstos izteikto valodu, ko paužam ar vārdiem un teikumiem, vai par dzimto valodu un svešvalodām. Taču bez šīm pasaulē ir vēl daudz visdažādāko valodu – zīmju valoda, ķermeņa valoda, dzīvnieku un putnu valoda, pat acu, krāsu un ziedu valoda! Garīgā aspektā droši vien pirmā, kas nāk prātā, ir valodu jeb mēlēs runāšanas dāvana.

“Mūsdienu latviešu valodas vārdnīca” leksēmu “valoda” definē kā zīmju sistēmu – cilvēku sazināšanās, domu formulēšanas un izteikšanas līdzekli runas un rakstu formā, kā saziņas savstarpējo signālu kopumu starp dzīvniekiem, arī kā skaņu un

leksiski gramatisko līdzekļu sistēmu, kas kopīga, piemēram, nācijai, tautībai. Par valodu tiek saukts arī īpašs zīmju sistēmas veids, kam piemīt savi raksturīgi izteiksmes līdzekļi, arī runas akts, darbība; runas spēja, runas darbības forma, izteiksme. Vēl par valodu, precīzāk – valodām, sauc sarunas, kā arī to, par ko runā, ko apspriež plašāks cilvēku kopums; baumas, tenkas. (Skat. <https://tezaurs.lv/mlvv/#/sv/valoda>)

Bet ko par valodu saka Bībele? Viena maza rakstiņa robežās atbildēt uz šo jautājumu ir teju neiespējami. Par šo tēmu varētu uzrakstīt brīnišķīgu pētījumu, domāju, pat disertāciju. Tā kā šādas iespējas patlaban nav, mazliet ielūkojos tajā, ko par valodu vēsta viena no Bībeles grāmatām – Salamana pamācību grāmata.

Sal. pam. 4:20–22: “Mans dēls, ievēro manus vārdus, un lai tava auss nosliecas manai runai pretī! Lai tie neizslīd no tavas apziņas un redzes loka; saglabā tos savā sirdī! Jo tie ir dzīvība tiem, kas tos atrod, un ir zāles visai viņu miesai, kas dziedina.”

Dieva Vārds mudina neuzklausīt vecāku teikto kā fona troksni, kā tas nereti, īpaši pusaudžu vecumā un arī nereti vēlāk, kad jūtamies gudri un pieauguši, ar mums notiek. Taču dievbijīgu vecāku vārdi, kā Raksti apliecina, ir dzīvība un dziedinātājas zāles. Mēs tiekam mudināti ievērot – ņemt vērā, noliekties pretī dievbijīgu vecāku padomam. Lai noliektos pretī kāda mutes runai, nepieciešamas trīs dārgas lietas, kuru tik bieži mūsu dienās cilvēkiem trūkst, – laiks, lēnprātība un pazemība.

Sal. pam. 5:3, 4 brīdina: “Jo svešas, netiklas sievas lūpas ir saldas kā medus, un viņas rīkle, tai runājot, ir glumāka par labāko eļļu, bet pēc tam tās ir rūgtas kā vērmes un asas kā abās pusēs griezīgs zobens.”

Šis nav abpusgriezīgais zobens, ko iedvesmo Dieva Gars, te ir runa par cita gara ietekmi. Sveša, netikla sieva – lai atceramies šo viscaur Bībelē sastopamo simbolu – atkritušo draudzi! Nereti tās mācības, pasniegšanas veids, tās valoda šķiet tik mīlestības pilna, tik “iekļaujoša” un liberāla, bet gala rezultāts, kā vēsta 5. pants ir tāds, ka “Viņas kājas virzās pazemē nāvei pretī, viņas gaitas noved kapa tumsā.”

Sal. pam. 6:12–14 un 16–19 mudina mūs sargāties no viltus gan pašu raksturā, gan saskarsmē ar citiem: “Nelietīgs cilvēks un ļauna nesējs staigā ar viltīgu muti, māj mīrkšķinādams ar acīm, dod zīmes ar kājām, rāda ar pirkstiem, kāro savā sirdī nemitīgi pēc kaut kā ļauna un neganta, rada pārpratumus un nesaskaņas. [...] Šīs sešas lietas Tas Kungs ienīst, un septītā Viņam ir negantība: augstprātīgas acis, melīga

mēle, rokas, kuras izlej nevainīgas asinis, sirds, kas staigā apkārt ar ļaunu viltu sevi, kājas, kas ir raitas, lai nodarītu citam ļaunu, viltīgs liecinieks, kurš nekaunīgi runā melus, un tas, kurš rada nesaskaņas brāļu starpā.”

Cik izteismīgi te pausti dažādi valodas veidi: viltīga mute – viltus pilni vārdi, māšana ar acīm, zīmju rādīšana ar pirkstiem, augstprātīgās acis! Atceros kādu sludinātāja Mārtiņa Subatoviča svētrunu, kurā viņš minēja, ka Dieva bērnam jāsargās ne tikai no domām un vārdiem, kas otru aizskar, bet arī no mīmikas, kas var nodarīt otram cilvēkam pāri. Pārgrieztas acis, izteismīga nopūta, lūpu nočamstināšana, ko pavada izteismīgs: “Mjā...” – visi esam ko tādu piedzīvojuši, varbūt pat paši darījuši. Arī tā ir valoda – valoda, kas daudz pasaka un sāpīgi ievaino.

Sal. pam. 8: 6–9 “Klausaities, jo es gribu runāt svarīgas lietas, un es atdarīšu savu muti taisnībai! Jo manai mutei jārūnā patiesība, un manām lūpām jāienīst viss bezdievīgais. Visas manas mutes valodas ir taisnas un īstas – tajās nav nekā viltota, nedz nepareiza. Tās visas tiešām ir skaidras tiem, kas tās saprot, un pareizas tiem, kas tās grib pieņemt.”

Cik brīnišķīgi būtu, ja es tā katrreiz varētu teikt par sevi! Bet cik daudz manā ikdienas komunikācijā iezogas lieku, tukšu, nevajadzīgu vārdu! Ir tāds labs teiciens: “Ja tev nav nekā laba, ko teikt, labāk paklusē.” Ne vienmēr atceros šo teicienu istajā brīdī!

Tagad internets, sociālie tīkli dod iespēju pasludināt Dieva Vārdu, pat neizejot no mājas. Attālinātā darba apstākļos tas ir visai noderīgi. Un nav jau arī tagad tie laiki, lai ietu klāt cilvēkiem uz ielas. Ne visiem patīk, kad svešinieki tuvojas un sāk ko sludināt. Privātā telpa izpletusies 2 metru diametrā, tos pārvarēt ne visiem izdodas. Un kas gan tā par

runāšanu, drīzāk sasaukšanās. Bet feisbukā 2 metri mūs nešķir. Tur reizēm pienākam viens otram pat pārāk tuvu. Kam tad tērējam laiku, ko pavadām aci pret aci ar šo lielo “laika zagli”? Vai pasludinām triju eņģeļu vēsti, vai arī kritizējam cits cita izvēles? To sakot, apzinos, ka nebūt šai jautājumā neesmu tik šķīsta, kā pašai gribētos.

Šim laikam Dievs mums ir devis iespēju lietot valodu komentāru un ierakstu veidā. Izmantosim to, atdarot muti taisnībai, runājot patiesību, būsīm taisni un īsti!

Vēl šajā pašā kontekstā vietā ir vārdi no 15. nodaļas 1. panta: “Miermīlīga atbilde aplūšina dusmas, bet skarbs vārds izraisa lielu niknumu” un 17. nodaļas 14. panta: “Kas uzsāk asu vārdu maiņu, ir līdzīgs tam, kas sagrauj ūdenim tā aizsprostu. Atturies no asas vārdu maiņas, iekāms tu neesi vēl tajā iejaukts!” Nudien – zelta vērts padoms tajā, kā lietot Dieva dāvanu – valodu!

Iesaku ikvienam atvērt savā Bībelē un izlasīt vēl šīs Rakstu vietas no Salamana pamācību grāmatas:

- ✓ 10:11, 13, 18–21, 31, 32;
- ✓ 12:8, 19, 25;
- ✓ 13:3;
- ✓ 15:2;
- ✓ 16:1, 24, 27;
- ✓ 18:4, 6, 7, 10, 21;
- ✓ 24:26;
- ✓ 28:23.

Katrā no tām ietvertas svētīgas atziņas un īsta gudrība.

Novēlu ikvienam no mums izlietot Dieva piešķirtās dāvanas, pagodinot šo dāvanu Devēju un paužot Viņa brīnišķīgos darbus! Paturēsim vērā, ka “Vārds, kas teikts istā laikā, ir kā zelta āboli greznos sudraba traukos.” (Sal. pam. 25:11)!

BĪBELE UN EBREJU PASAULES UZSKATS

3. DAĻA

Ēriks Galenieks,
Endrjūsa Universitāte

DĀVĀR UN LOGOS (ΛΟΓΟΣ)

Pat virspusēji salīdzinot ebreju vārdu *dāvār* ‘runāt’ ar grieķu vārdu *logos/legō* (‘es saku, runāju’ utt.), kas burtiski nozīmē ‘savākt jeb visu loģiski sakārtot, runāt, izkalkulēt, saskatīt, domāt’, ir redzama vārdu gramatiski funkcionālā starpība.

Grieķu vārda *logos* pamatnozīme un fokuss nav ne tā runāšanas funkcija, ne artikulācija, ne vārda dinamika, bet gan tā satura secība un pamatotība. *Logos* darbojas kā garīgo un prāta funkciju jēdziens, kas ir visaugstākais saskaņā ar grieķu izpratni.

Dāvār un *logos* mums māca to, ko šis atšķirīgo kultūru tautas uzskatīja par primāro un būtiskāko garīgajā dzīvē. No vienas puses, ir ebreju valoda, kurā *dāvār* ir dinamisks, dominējošs, enerģisks vārds, lieta, objekts. No otras puses, mums ir grieķu valoda, kur *logos* akcentē sakārtotību, pārdomātību, loģiku, kur viss ir jēgpilns un racionāls.

Faktiski mēs redzam, ka *vārds* abās valodās veido krustpunktu starp diviem pilnīgi dažādiem augstākās mentālās dzīves izpratnes veidiem. Grieķu *logos* kā pamatrezultātu akcentē analītisku, loģisku domu vai secinājumu, turpretim ebreju vārda *dāvār* būtība un gala rezultāts nav atrodami vārda loģiskā pamatojumā, bet gan sacītā vārda darbības rezultātā, piemēram: “Un Dievs teica: “Lai top gaismā!” Un tapa gaismā.” (1. Mozus 1:3, skat. arī 1. Mozus 1:6, 9).

Ebreju valodā darbības vārds parasti atrodas pirms teikuma priekšmeta. Mēs to skaidri redzam, ja burtiski lasām pašu pirmo Bībeles

teikumu (1. Mozus 1:1): “Iesākamā radija Dievs (oriģinālā – *Dievi*, daudzskaitli).” Patiešām, ebreju valodas darbības vārdi vienmēr darbojas kā unikāli izteiksmes līdzekļi. Kustība, ritms, rosība ir neatņemama ebreju dzīves sastāvdaļa, un šis dinamiskais dzīvesveids atspoguļojas katrā ebreju Bībeles teikumā.

BEZPERSONISKĀS/ PERSONISKĀS FUNKCIJAS

Grieķu kultūra apraksta objektus attiecībā pret pašu objektu. Ebreju kultūrā objekti tiek raksturoti attiecībā pret pašu ebreju.

Par piemēru ņemsim vārdu “zīmulis”. Grieķu uztverē zīmuļa īpašības tiek attiecinātas pret sevi (pašu zīmuli), izmantojot vārdu “ir”, proti, “zīmulis ir melns”. Kāds ir zīmulis? Tas ir melns.

Nav nejaušība, ka ebreju valodā nav darbības vārda “būt (ir)”, kā tas ir grieķu valodā. Kad ebrejs redz zīmuli, viņš to apraksta attiecībā pret sevi pašu, tas ir – “ko es ar to daru?": “Es rakstu ar zīmuli.”

Ja cilvēks ar grieķu pasaules uzskatu redz jaunu automašīnu, viņš pievērš uzmanību tās izskatam – cik ļoti tā spīd, cik skaista ir tās forma, krāsa utt. Pirmais jautājums ir: cik tā maksā? Turpretim ebrejs, redzot jaunu automašīnu, nav ieinteresēts tās cenā vai izskatā, bet uzreiz jautā, kā tā darbojas, vai tās motors funkcionē labi, vai tā ir izturīga.

Kā jau tika sacīts – tā kā ebreju valodā objekti netiek aprakstīti attiecībā pret sevi, ebreju vārdnīcā nav vārda “būt (ir).”

Vēl kāds piemērs. Mums visiem

ir labi pazīstama frāze “Dievs ir mīlestība”. Grieķu pasaules uzskats apraksta Dievu attiecībā pret Dievu. Jā, Dievs ir kaut kur tur tālu Universā, un Viņš ir mīlestība. Bet ebrejs šeit sacītu: “Dievs mani mīl”, tādējādi akcentējot Dieva attieksmi pret sevi. Personīgās attiecības ebrejam ir prioritāte, un šīs personīgās attiecības caurstrāvo visus ebreju pasaules uzskata aspektus.

Kā mēs to redzēsim nākošajos žurnāla numuros, senebreju ticība ir personīgo attiecību ticība.

Ebreju valodas darbības vārdi, kas apraksta pozu vai stāvokli, piemēram, “sēdēšana”, “stāvēšana” vai “gulēšana”, tiek izteikti ar darbības vārdiem, kuri izsaka kustību. Darbības vārdi jeb kustību vārdi veido ebreju domāšanas pamatu, un pat tādi darbības vārdi, kurus rietumnieki uzskata par stacionāriem vai pozicionāliem, ebreju prātam ir kādas konkrētas aktivitātes vārdi. Ebreju pasaules uzskatā viss atrodas pārejas posmā, viss ir kustībā, visi notikumi zem saules virzās uz priekšu, uz kaut ko konkrētu, un viss ir iesaistīts kādā procesā.

Tādi jēdzieni kā “kustība” un “nekustīgums” nav pretstatīti, kā tas ir rietumu pasaules ļaudīm, bet ir tik cieši saistīti viens ar otru, ka kopā veido kaut ko veselu, vienotu un ritmisku. “Kustība” ir pārvietošanās no vienas vietas uz otru, un tā saucamais “nekustīgums” vai “apstāšanās” turpina funkcionēt kā kustības sastāvdaļa. “Stāvēšana” nav tikai “piecelšanās vai apstāšanās” rezultāts, bet daļiņa no virzīšanās uz priekšu.

Senebreju domāšanas veids ir dialektisks. Kā jau tika minēts iepriekš, vispirms norisinās darbība, tad tai seko viss pārējais. Vispirms sekas, tad cēloņi. (Vairāk par to tiks runāts nākamajā rakstā.)

VISUMA IZCELŠANĀS

Ebreji nešaubīgi ticēja Dievam, kurš ir ne tikai radījis Visumu ar visu tā saturu, bet kurš arī turpina to kontrolēt un uzturēt tajā kārtību, pateicoties Paša radītajām cēloņu un seku likumsakarībām. Citiem vārdiem sakot, Dievs ir jebkuras radības Autors. Tas redzams no 1. Mozus grāmatas 1. nodaļas, kas sākas ar to, ka Dievs rada gaismu un debesis, atdala zemi un ūdeni, novieto debesis zvaigznes, apdzīvo debesis un jūras ar putniem un zivīm, piepilda zemi ar dzīvniekiem, un visbeidzot Viņš rada cilvēku. Ebreju acīs Dievam kā Radītājam ir pilnīga vara pār Visumu. Citiem vārdiem sakot, ebreju cēloņu-seku-sakarības jēdziens koncentrē uzmanību uz Dievu, kurš kā visa Radītājs kontrolē absolūti visus dabas procesus un tās norises. Kā dzīvā, tā nedzīvā daba ir pakļauta visdažādākajiem fizikas likumiem, un visa Viņa radība tiem paklausa. Tādējādi Dievs, būdams visu lietu Radītājs, funkcionē kā Visuma esamības galvenais cēlonis un Visuma Uzturētājs. Ebreji pilnīgi noliedza tādus jēdzienus kā *nejaušība, sakritība, evolūcija, haoss* utt. Piemēram, Jesaja paskaidro šo ebrejisko patiesību ar vārdiem:

Es esmu Tas Kungs, un cita nav neviena; bez Manis neviena Dieva nav. Es tevi apbruņoju, jebšu tu Mani nepazīni, 6 lai atzītu no saules lēkta līdz saules rietam, ka bez

Manis cita nav neviena. Es esmu Tas Kungs, un cita nav neviena! 7 Es, kas radu gaismu un veidoju arī tumsību, kas dod svētību, bet arī ļaunu; Es esmu Tas Kungs, kas visu to dara! 9 Bēdas tam, kam nesaskaņas ar savu Radītāju, lauskai starp māla trauku lauskām! Vai tad māls var sacīt savam veidotājam: ko tu te dari? – Jeb vai tas darbs, ko tu dari, tev sacīs: tev jau nav roku? 11 Tā saka Tas Kungs, Israēla Svētais, viņa radītājs: par nākamām lietām jautāriet Mani! Manus dēlus un Manu roku darbu atstāriet Man! 12 Es radīju zemi un

cilvēkus zemes virsū; Manas rokas izklāja debesis, un Es vadīju visu to zvaigžņu pulku. 18 Tā saka Tas Kungs, kas radīja debesis, Dievs, kas veidoja zemi, – Viņš to nav radījis kā tukšu vietu, bet lai tā būtu apdzīvota. “Vienīgi Es esmu Tas Kungs, cita nav neviena!” (Jes. 45:5–7, 9, 11–12, 18)

Jebkura cita izpratne vai teorija par Visuma izcelšanos ir pilnīgi izslēgta. Ebreju pasaules uzskats balstās viņu nesatricināmajā ticībā Dievam, kurš ir visas radības Autors, visa skaistā, labā un taisnīgā pirmavots. Faktiski nav iespējams analizēt nevienu ebreju pasaules uzskata aspektu vai elementu bez viņu ticības Dievam. Viņi atrada mērķi, morālo spēku, ticības būtību, nākotnes cerību un identitāti Dievā, savā Radītājā un visa Universa Uzturētājā, un tieši šis moments tos padarīja unikālus un atšķirīgus no visām pārējām pasaules tautām, reliģijām un kultūrām. Viņu izpratne par Dievu ietekmēja to, kā viņi raugās uz pagātņi, tagadni, un nākotni. Ebreju tautas ticība Dievam un viņu pasaules uzskats bija tik dziļi savijušies, ka nebūtu pārspīlējums, ja kāds sacītu, ka tas ir viens un tas pats. Ebreju dzīves centrā dominē viņu ticības pamatu pamats, tas ir – viņu ikdienas saikne ar Dievu kā dzīvības avotu — attiecības, kuras ebrejiem bija dārgākas un nozīmīgākas par visu pārējo šajā pasaulē. Patiešām, šis Dieva un cilvēku attiecību aspekts skaidri parāda, cik unikāls un atšķirīgs ir ebreju pasaules uzskats un cik radikāli un krasi tas atšķiras no visas pārējās pasaules.

LAIKA JĒDZIENS

Pagānu pasaulē laika izpratne un ar to saistītie notikumi bija saistīti ar aplveida vai ciklisku ritmu. Laiks tika noteikts, novērojot tādas cikliskas parādības kā, piemēram, dienas un nakts miju, saules šķietamo aplveida un ciklisko kustību ap Zemi, pavasara svētku un rudens svētku ciklus, dažādus sistemātiski notiekošos auglības kultus utt. Atšķirībā no saviem kaimiņiem ebreji noraidīja aplveida laika ritma un vēstures koncepciju, kas balstās uz dabas cikliem. Ebreju vēsture nebija kāds monotons, bezmērķīgs un bezgalīgs notikumu ciklu atkātojums. Viņi

vadījās no lineārā laika jēdziena, kurā laiks tiek uztverts secīgi – kā notikumu virkne, proti, laiks ved no kaut kurienes uz kaut kurieni – vai nu uz jauna notikuma sākuma punktu, vai kādas epizodes noslēgumu.

Starp citu, grieķu izpratnē “laiks ir līdzeklis Dieva glābšanas darbiem”, turpretī ebreji sacītu: “Laiks ir Dieva pestīšanas darbu secība.” Ebreji noraidīja laika izpratni kā kāda spēka vai sevišķas nekontrolējamas dimensijas izteiksmi, kas ir tik raksturīgi grieķu pasaules uzskatam. Visi notikumi – vai tie bija labi vai slikti, vai tās bija sakāves vai uzvaras – bija reāli Dieva klātbūtnes notikumi notikumu ķēdē, un cilvēki vērtēja un analizēja savu dzīvi, vadoties no savas līdzdalības tajos. Vecajā Derībā nav vispārīga vārda, kas apzīmētu “laiku” tā abstraktā nozīmē. Tajā nav arī īpašu terminu pagātnei, tagadnei un nākotnei. Visizplatītākais vārds, kas apzīmē “laiku”, nozīmē brīdi vai punktu, kurā kaut kas notika vai notiks, piemēram: “Lūk, rīt ap šo laiku es likšu nākt tik stiprai krusai [...]” (2. Moz. 9:18).

Patiesībā grieķu laika jēdziens mūs ievēd daudzos filozofiskos strupceļos un praktiskās problēmās. Tā, piemēram, pēc definīcijas vārds “vēsture” attiecas uz kaut ko, kas ir noticis vai pastāvējis kādā laika posmā. Bet te mēs nonākam strupceļā. Ebrejiem šāds paradokss pat neienāktu prātā, jo viņiem viss nenotika “laikā”. Viss notika, un notikumiem bija savs konkrēts laiks.

Ebrejiem laika ilgums nebija kaut kas sevišķs, piemēram: “Cik gara ir tagadne?” Viņi izvairījās no šādām neauglīgām spekulācijām, lai gan praktiski izmantoja dažādus laika jēdzienus. Piemēram, frāzei “kad Sālamans kļuva vecs” (1. ķēniņu 11:4) nav nekā kopīga ar to, kad Sālamans sāka novecot vai kurā brīdī viņš kļuva vecs, it kā viņš iepriekšējā dienā nebūtu bijis vecs un tad pēkšņi būtu novecojis. Ebrejiem dzīve bija laiks un dzīvot bija laiks. Nebija tāda laika, kad nebūtu dzīves notikumu, un nebija tādu dzīves notikumu, kad nebija laika. Vecajā Derībā dzīvība bija cilvēces eksistences forma (Īj. 1:21; Ps. 90:3–12), un tas bija laiks. Ja mums laiks ir “hronoloģisks”, tad viņiem laiks bija “kvalitatīvs”.
(Turpinājums 23. lpp.)

DĀVANAS NO DIEVA APTIEKAS

VĪGES

Vīgu kompreses pagatavošana (ārīgai lietošanai)

6 gb. žāvētu vīgu pārliet ar ūdeni tā, lai ūdens tik tikko nosedz vīges, vārīt tik ilgi, līdz tās kļūst mīkstas. Kad vīges nedaudz atdzisušas, sablendēt tās pastas konsistencē.

Vīgu komprese čulām, augoņiem un dažādām ādas saslimšanām

Siltu kompresi uzklāt uz marlītes/ ādas un atstāt uz nakti no 6 līdz 8h.

Vīgu komprese muskuļu saspringuma izraisītām muguras sāpēm

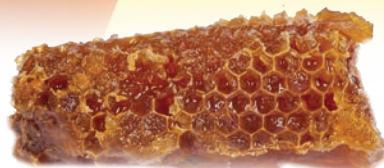
Siltu kompresi uzklāt uz sāpju rajona un atstāt ne ilgāk kā 1h. Siltumu nodrošināt ar plēvi un siltu termoformu vai pudeli virs vīgu kompreses.

Recepte vēdera izejas mīkstināšanai

- 100 g vīgu
- 100 g rozīņu
- 1 tēj. malta ingvera

Visas sastāvdaļas sasmalcināt, iegūto masu izrītināt "desiņā" un sagriezt ripiņās. Ripiņas glabāt slēgtā stikla traukā ledusskapī. Vajadzības brīdī lietot līdz pat 3 ripiņām dienā.

MEDUS

Recepte nobrāzumiem un ādas iekaisumiem (ārīgai lietošanai)

3 ēdk. medus
3 ēdk. ābolu etiķa
Abas sastāvdaļas samaisīt un ar marlīti apstrādāt ādas bojājumu. Dienas garumā apsmērēt ik pa 4 stundām līdz redzamam uzlabojumam.

Komprese nelieliem ādas apdegumiem (ārīgai lietošanai)

2 ēdk. medus
1 ēdk. sodas
Samaisīt, uzklāt uz apdeguma vietas un pārsiet ar sterilu apsēju.

Klepus ārstēšanai

100 ml medus
4 pilieni eikalipta (*Eucalyptus Globulus*) ēteriskās eļļas
Samaisīt un lietot 1 tēj. 2x dienā

Ziede artrīta sāpju mazināšanai

1 ēdk. medus
2 ēdk. silta ūdens
šķipsniņa malta kanēļa

Visas sastāvdaļas samaisīt un iemasēt sāpīgās/ artrīta skartās vietas.

! Bērni līdz gada vecumam medu lietot nedrīkst !

ĶIPLOKI

Recepte dabīgās antibiotikas pagatavošanai

1 – 2 gb. citronu sula
1 gb. violetais sīpols
60 ml svaiga, nomizota, sagriežta ingvera
1 gb. ķiploks
3 ēdk. medus
ūdens

Paņemt 1l burku. Vispirms ieliet citrona sulu, tad rindas kārtībā piepildīt burku ar visām pārējām sastāvdaļām, kuras pirms tam ir nomizotas un sagrieztas. Tad burkas saturu pārliet ar medu un burkas tukšo telpu piepildīt ar ūdeni, bet ne pilnīgi pilnu. Ar karoti samaisīt, aizskrūvēt burkas vāku. Paņemt katliņu, piepildīt ar ūdeni un uz lēnas uguns sildīt burku ūdens peldē līdz pirmajiem mazajiem burbulīšiem. Ja ir vēlme, pēc uzkarsēšanas saturu var sablendēt, tad bērniem patiks labāk. Uzglabāt ledusskapī.

Bērniem lietot – 1 tēj. 3 x dienā līdz 7 dienām.

Pieaugušajiem lietot – 1 ēdk. 3 x dienā līdz 7 dienām.

Recepte ārstnieciskas zupas pagatavošanai "virusu" laikā

Sastāvdaļas 4–6 pers.:

- 1 ēdk. olīveļļas
- 1 gb. smalki sagrieztā sīpola
- 2 smalki sagrieztas ķiploka daiviņas
- 2 gb. smalki sagrieztu selerijas kātu
- 1 tējķ. malta ingvera vai 2 tējķ. svaigi sarīvēta ingvera
- 6 gb. ripiņās sagrieztu burkānu
- 1/2 puķkāposta, sadalīta pa ziedkopām
- sāls pēc garšas
- šķipsniņa malta muskatrieksta
- 1 tējķ. maltas kurkumas
- 1 l nesaldināta mandeļu piena

1. Nelielā sālsūdens daudzumā un eļļā pasautēt sīpolus, ķiplokus, selerijas kātus, ingveru, burkānus un puķkāpostus. Nepieļaut apbrūnēšanu!

2. Pievienot muskatriekstu, kurkumu un nesaldināto mandeļu pienu. Uzkarsēt līdz vārīšanās temperatūrai, uzlikt vāku un turpināt sautēt uz lēnas uguns, līdz burkāni ir mīksti. Nepieļaut strauju vārīšanos!

3. Kad dārzeņi ir mīksti, ļaut nedaudz atdzist. Ja ir vēlme šo zupu ēst kā biezzupu, sablendēt, ja nē – pasniegt to karstu, dekorētu ar bezpiedevu jogurtu, svaigiem pētersīļiem, sasmalcinātām pistācijām un čijas sēklām.

Piebilde

• Recepti var droši variēt. Mandeļu pienu var aizstāt ar citu pienu, šos dārzeņišus ar citiem dārzeņišiem.

Ar Dāvanām no Dieva aptiekas, kuras apkopotas no personīgiem arhīviem un ģimenē izmēģinātas, padalījās Agris un Baiba Bērziņi

P. S. Šo receptu mērķis nav aizstāt kvalificētu medicīnisko palīdzību, tāpēc ieteikums to izmantošanu saskaņot ar savu ģimenes ārstu. Ja ir zināms, ka kāds receptēs lietotais produkts izraisa alerģisku reakciju, ieteikums to nelietot! Ja pēc lietošanas pamanāt alerģisku reakciju, pārtrauciet lietošanu!

(Turpinājums no 21. lpp.)

Vecajā Derībā notikumi un personas tika diferencētas un sakārtotas nevis pēc to novietojuma hronoloģiskā secībā, bet gan pēc to rašanās cēloņa un gala rezultātu ietekmes. Ebreji akcentēja notikumu un cilvēku svarīgumu vai nozīmi, nevis to, cik daudz laika pagāja, kaut ko darot.

Pie tam jāatzīmē, ka ebrejiem nebija nekāda sakara ar nekontrolējamu likteņa un nāves kosmiskā spēka izpausmes filozofiju. Ebreju skatījums uz laiku un vēsturi bija lineārs, ilgstošs un progresīvs, tas ir – viņi dodas uz konkrētu mērķi, kas ir pravietots kā šī laikmeta noslēguma viskrāšņākā kulminācija. Noslēdzoties vēsturei, nākamajā laikmetā visa daba tiks pārveidota, ļaunums jebkurā tā formā tiks no šīs zemes iznīcināts.

Kā jau iepriekš tika sacīts – ebrejam visi notikumi ir tikai reāli notikumi. Viņu uztverē visam ir konkrēts sākuma punkts: radīšana, pēc tam grēkā krišana, plūdi, Bābeles tornis, Ēģipte, Apsolitā zeme, Bābeles gūsts, dažādi kari, Jeruzalemes krišana, Mesija, Jaunā zeme utt. Viss ebreju domāšanā ir saistīts ar kustību, kas virza uz priekšu, un progresīvu notikumu attīstību (viņš nāk no turienes un dodas uz turieni).

Kādus laika jēdzienus satur ebreju gramatika? Tikai divus: ir pabeigta darbība un nepabeigta darbība. Ņemsim par piemēru Sabatu. Tas ir saistīts gan ar pagātni un tagadni, gan ar nākotnes cerību.

RELIGIJA KĀ DZĪVESVEIDS

Daži cilvēki definētu reliģiju kā sevišķu ētikas vai morāles sistematizētu ticību. Citi to sauktu par ideoloģiju, praktiskās dzīves kodeksu vai ticības apliecinājumu. Ebreju pasaules uzskatam nav nekā kopīga ar šādām definīcijām vai formulējumiem. Absolūti nekā! Tieši otrādi. Šādas definīcijas ir maldinošas, neprecīzas, izkropļotas un nepilnīgas. Ebrejs savu vienkāršo ticības ikdienu uztvēra kā ceļojumu vai, precīzāk, svētceļojumu. Viņa reliģija bija līdzvērtīga tam, kā viņš "staigāja" ar Dievu. Kā piemēru var minēt Ēnohu, kas dzīvoja pirms

plūdiem, un Nou – abi šie vīri "staigāja ar Dievu" (1. Moz. 5:24; 6:9). Ja cilvēks tic Dievam, ja tas pazīst Dievu, viņš katru dienu, katru stundu ir Dieva rīcībā un pa savu dzīves ceļu staigā ciešā sadraudzībā ar Dievu.

Dievs noraida ceremoniālismu un rituālismu, tos asi nosodot (Jes. 1:11–14; Amosa 5:21–23). Tajā pašā laikā pravieša Mihas grāmatā Viņš skaidri parāda, ko sagaida no Savas tautas: "Viņš tev ir teicis, cilvēk, kas ir labs, ko Kungs no tevis prasa – spriest taisnu tiesu, mīlēt žēlastību, pazemībā staigāt ar Dievu." (Mihas 6:8, LJT) Lūk, ko Dievs vēlas un kas Viņam patīk! Tādējādi mēs atkal atgriežamies pie sākuma punkta, proti, ka ebreju reliģijas būtība ir atrodama ciešās savstarpējās attiecībās! Tā ir ikdienas staigāšana kopā ar Dievu Viņa gudrības un taisnības ceļos; tā ir praktiska kalpošana un palīdzēšana atraisnēm, bāreņiem un nabagiem. Ebreji uzskatīja, ka viņu ticība Dievam, viņu reakcija uz dievišķo vadību dažādos vēstures periodos un Dieva klātbūtnes spilgtie atklāsmes momenti pagātnē spēlēja ārkārtīgi svarīgu lomu ne tikai viņu personīgajā svētceļojumā, bet arī ir Dieva esamības pierādījums visai cilvēcei. Turklāt Dievs atklāja Savai tautai detalizētu individuālās dzīves modeli un struktūru – Viņš bija noslēdzis ar tiem mūžīgo derību un sagaidīja paklausību. Šī paklausība kā pozitīva atbildes reakcija visu lietu Radītājam bija reliģiskās dzīves neatņemama sastāvdaļa, kas savukārt norādīja ne tikai uz ciešām cilvēka-Dieva attiecībām, bet arī uz dievišķo klātbūtni cilvēka dzīvē. Tādējādi nedalīta paklausība Dieva Vārdam, uzticība Dievam, unikālās attiecības ar dievišķo bija ebreju aicinājums visai pārējai cilvēcei, proti, atzīt Dieva klātbūtni, suverenitāti un cilvēka eksistences patieso būtību un mērķi.

(Turpinājums janvāra numurā.)

Arī jaunieši šajā gadā ir saņēmuši daudz dāvanu no Dieva – tā, ka ir grūti pat izvēlēties, kura no tām bijusi visīpašākā. Elizabete, Deivis, Madara un Amanda piekrita dalīties savā priekā ar jums. Lai tas rosina pārdomāt aizvadīto gadu un pateikties par saņemtajām dāvanām no lielākā dāvanu devēja – mūsu Debesu Tēva!

A young woman with long, wavy brown hair is the central figure. She is smiling gently at the camera, with her right hand raised to her forehead, fingers slightly spread. She is wearing a black top with a white floral or leaf pattern and a light-colored scarf with dark horizontal stripes. The background features a wide river with a small bridge in the distance, surrounded by lush green trees and grass under a cloudy sky.

Lieta tāda, ka Dievs tik daudz dāvina un ikkatra Viņa dāvana ir tik īpaša, ka izsacīt to īpašāko man šķiet liela atbildība. Kā uzticamais Dieva Vārds mums vēstī, “katra pilnīga dāvana nāk no augšienes, no gaismas Tēva” (Jek. 1:17). Tātad katra dāvana, ko gādīgais Radītājs dāvājis, IR īpaša. Taču te nu būs maziņa daļa, ko izdevās ietērt cilvēcīgos vārdos

Par svētību dāvanām, ko
piedzīvoju, ejot ar To Kungu, varētu
runāt vēl un vēl. Taču kopsavilkums
ir tāds, ka īpašākā dāvana, ko šogad
no Dieva es esmu saņēmusi, ir pats
Dievs. No jauna, no jauna un atkal
no jauna Viņš man dāvina Savu
vadību, mieru un neskaitāmos
iepriecinājumus, tēvišķo aizgādību,
žēlastību un Savas mīlošās rokas.

Vēlos tikai izteikt milzīgu pateicību draugiem un ģimenei, caur kuriem Dievs šo dāvanu varēja nodot man un Lienei.

MADARA PEŠELE

Dzīvība. Tas varbūt skan pašsaprotami, ka īpašākā Dieva dāvana, ko esmu saņēmusi, ir dzīvība, bet, kad dzīvē pienāk situācijas, kurās 1 sekunde izšķir dzīvību un nāvi, tad nekas vērtīgāks par dzīvības dāvanu nav.

Tas viss notika tik pēkšņi, negaidīti un arī pilnīgi neatkarīgi no manas rīcības. Tajā mirklī vienīgais, ko varēju paspēt pateikt, esot pie mašīnas stūres, bija: "Dievs, lūdzu sargā!" Slava Dievam, kurš sargā un rūpējas, un pasargā tā, ka, skatoties atpakaļ, vispār cilvēcīga izskaidrojuma nav – autoavārijai vajadzēja notikt un iespējas izdzīvot nebija, bet Dievs izglāba.

Slava Dievam, ka, pateicoties Viņa upurim, mēs varam dzīvot. Kādā dziesmā ir ļoti skaisti vārdi: "Mana sirds pukst, lai Tevi iepazītu un lai mūžam slavētu. Katru dienu no jauna Tevi meklēšu." Patiešām, katru dienu no jauna meklēt To Kungu un Viņam pateikties par šodien un par katru elpas vilcienu – tā ir vislielākā dāvana!

AMANDA MARIJA RUDZĪTE

Ja man jāizvēlas viena lielākā Dieva dāvana šajā gadā, tad tas nemaz nav tik viegli. Šogad esmu ļoti lutināta un saņēmusi neskaitāmas atbildētas lūgšanas. Viena no lielākajām dāvanām ir mans vīrs Daniels. Gada sākumā tiku baidināta, un 22. augustā svinējām kāzas. Atskatoties uz aizvadīto gadu, jāsaka, ka tas bijis pakārtots tieši šim lielajam notikumam un tieši kāzas bija mana mīlākā dāvana šajā gadā.

Savu skaisto dienu izvēlējamies svinēt manās lauku mājās, jo janvārī vēl nebija zināms, vai svinēt vispār drīkstēs. Kā vispiemērotāko ēku izvēlējamies veco kūti, kura celta 1887. gadā un pārcietusi ļoti daudz. Jau aprīļa beigās sākām gatavoties kāzām. Darba bija ļoti daudz. Uzskatu, ka visa šī gatavošanās bija pilnīgi Dieva vadīta, jo cilvēks tik lielus darbus tik īsā laikā nespētu paveikt.

Visus piedzīvotos brīnumus un atbildētas lūgšanas tik īsā rakstīnā uzrakstīt nevar, bet minēšu spilgtāko. Mums bija vajadzīgs ekskavators, kas ieraktu elektrības vadu. Kā jau vasarā, lielākajos uzņēmumos, kuri piedāvā tehniku, bija ļoti garas rindas, un ātrākais piedāvātais datums bija septembrī. Taču ilgi nebija jāskumst, jo pēc pāris dienām mūsu pagalmā iebruca divi vīrieši ar ekskavatoru. Mamma nesaprašanā jautāja: "Ko jūs šeit darāt?" Vīri atbildēja: "Jums šeit vajagot ekskavatoru." Mamma bija pārsteigta, domāja, ka kāds no mums bija sarunājis šos strādniekus, taču mēs neko nebijām runājuši. Galu galā

izrādījās, ka vīrieši bija sajaukuši adreses. Mamma paņēma viņu telefona numuru, un jau nākamajā nedēļā viņi mums ieraka elektrības vadu.

Līdzīgi brīnumi tika piedzīvoti katru nedēļu. Tie ļoti stiprināja un lika saprast, ka šīs kāzas ir Dieva vadītas, ka Dievs visu kontrolē un mums nav jāšaubās. Manas lauku mājas šobrīd nevar ne atpazīt. Tik daudz ir padarīts! Šķūnis ir ieguvis pavisam citu skatu. Mēs ticam, ka "Lejaslielsāvu" mājai ir vēl liels uzdevums Dieva darbā. Ar kāzām nekas nav beidzies. Šobrīd tur top pirtiņa, kuras celšanā arī jūtama Dieva klātbūtne. Mēs šo lielo Dieva dāvanu gribam dot arī citiem un ticam, ka Dievam ir kāds lielāks plāns šai vietai.

JĒZUS – VISLIELĀKĀ DĀVANA PASAULEI

Krā: Man patīk decembris! Šajā laikā man ir riktīgi decembrīga oma! Gribas biežāk paraudzīties naksnīgajās debesīs, pavērot zvaigznes un iedomāties, kā sēžu un sildos kopā ar ganiņiem pie ugunskura Bētleme kalnos, sagaidot, kā tūlīt tālumā parādīsies kamieļu silueti, vedot šurp Austrumu gudros. Un tad klausīties, kā no aizgājušās senatnes dzied pasakains eņģeļu koris mirdzošajās debesīs un atskan brīnumainā vēsts: “Jums šodien Pestītājs dzimis...”

Krū: Labi, ka ir tāds laiks, kad šī vēsts atkal un atkal iemirdzas ar jaunu mīlestības spēku.

Krā: Jā, šis laiks ir klāt ar visām domām par Ziemassvētkiem, dāvanām, domām, kā iepriecināt mammu, tēti... Tu, brālīt, jau par to padomāji?

Krū: Zini, man radās idejiņa! Mēs varētu piepildīt pateicības groziņu ar pateicībām mammai un tētim par visu, ko viņi mums labu dara.

Krā: Tiešām! Un Radītājam pateikties, ka viņi mums vispār ir! Pateicība vienmēr iepriecina.

Krū: Kad tā padomāju, man šo “paldies” ir ļoti daudz!

Krā: Iedomājies, brālīt, cik pasaule kļūtu skaistāka un cerīgāka, ja tā kā ar mirdzošu sniedzīņu piebirtu pilna ar cilvēku pateicībām Jēzum! Daudz jaukāka tad pasaule kļūtu gan!

Krū: Māšuk, es domāju, mēs varētu doties laukā. Kamēr vēl ir

sniedzīņš! Vakar maniju lielu rosību pie baznīcas. Gribētos gan redzēt, kas tur notiek!

Krā: Labi, laižam paskatīties! Nelido tik ātri, es tev netieku līdz!

Krū: Tā, esam klāt! Paskat vien, kā Dieva draugi pacentušies! Cik lieliski izveidota Bētleme ainiņa pie pašas baznīcas!

Krā: Vai jūti, kā smaržo siens? Viss tik skaisti izgaismots! Krū, redzi kur Marijas un Jāzepa figūras!

Krū: Ir sajūta, ka es tiešām esmu nonācis Bētleme.

Krā: Paskat, cik skaisti izveidoti dzīvnieciņi! Nākot uz Ziemassvētku dievkalpojumu, ikviens noteikti ļoti priecāsies.

Krū: Pag, bet paskaties, māšuk, kas tad tas? Silīte, kurā jāguļ Jēzus bērniņam, ir tukša! Jēzus bērniņš ir pazudis!

Krā: Tiešām, tev taisnība! Kur gan tas varēja palikt? Ziemassvētki bez Jēzus ir pilnīgi neiespējami!

Krū: Redzi, mācītājs kaut ko neatlaidīgi meklē, staigādams ap baznīcu. Arī viņš laikam ir pamanījis Bērniņa pazušanu! Droši vien liels bija viņa pārsteigums, kad viņš ieraudzīja, ka Bētleme ainiņā kaut kā trūkst. Jēzus ir pazudis!

Krā: Satraukuma pilns viņš meklē Jēzu. Dievamā viņš to droši vien neatrada, pagalmā – arī nē. Dzirdi mācītāja lūgšanu: “Ak, mīlais Tēvs, lūdzu palīdzi atrast Jēzu! Kas gan tā ir par Bētleme, kurā nav Jēzus?” Mums viņam jāpalīdz!

Krū: Paskaties, Krā, re, kur kalna nogāzē kāds zēns vizinās ragaviņās!

Krā: Ā, tas jau Toms! Es viņu pazīstu. Viņš ir draudzīgs un brašs puisēns. Tomu un viņu vecākus bieži redzu nākam uz baznīcu. Zēns vienmēr apmeklē bērnu nodarbības baznīcā.

Krū: Hei, māšuk, paskaties, Toms savās ragavās kaut ko vizina.

Krā: Nevar būt! Toma ragavās ir Jēzus! Viņš to ir izņēmis no silītes un nu vizina savās ragaviņās!

Krū: Redzi, arī mācītājs ir pamanījis Tomu. Paskatīsimies, kas notiks tālāk.

Mācītājs raitā solī piegāja pie Toma un vaicāja: “Tom, kāpēc tu izņēmi Jēzus bērniņu no silītes?” Toms mācītājam priecīgi atbildēja: “Ak, mācītāj, es tik ļoti lūdzu mīlo Jēzu, lai Viņš man šogad Ziemassvētkos uzdāvina ragaviņas! Es Viņam apsoliju, ka, ja Viņš uzklausa manu lūgšanu, Viņš būs pats pirmais, kuru es savās ragavās izvizināšu. Jēzus atbildēja manu lūgšanu! Es esmu Viņam tik ļoti pateicīgs! Cik labi, ka varēju izpildīt to, ko biju Jēzum apsolījis! Nu jau mēs esam labu laiku vizinājušies. Es pats, mācītāj, aiznesīšu viņu atpakaļ uz silīti.”

Krū: Tu dzirdēji, māšuk? Man šķiet, ka šis mazais zēns saprot to, ko lielie cilvēki dažkārt palaiž garām neievērotu.

Krā: Jā, ir tik labi atcerēties, ka pirmajā vietā it visā, kas notiek, ir jāliek Jēzus.

Krū: Viņam ir jābūt pirmajam, kurš tiek vizināts katra PATEICĪBAS ragavās! Viņam ir jābūt tam, Kurš ir svarīgāks par visu pārējo!

Krā: Lai Debestēvs palīdz jums, bērni, patiesi priecāties par Jēzu un no visas sirsnības pateikties Viņam! Lai neviens nepazaudē Jēzu šajos Ziemassvētkos! Meklējiet Viņu jau tagad, lai svētvakarā varat pielūgt Viņu savas sirds Bētleme!

(Pēc Čārlza Dikensa stāstiņa motīviem.)

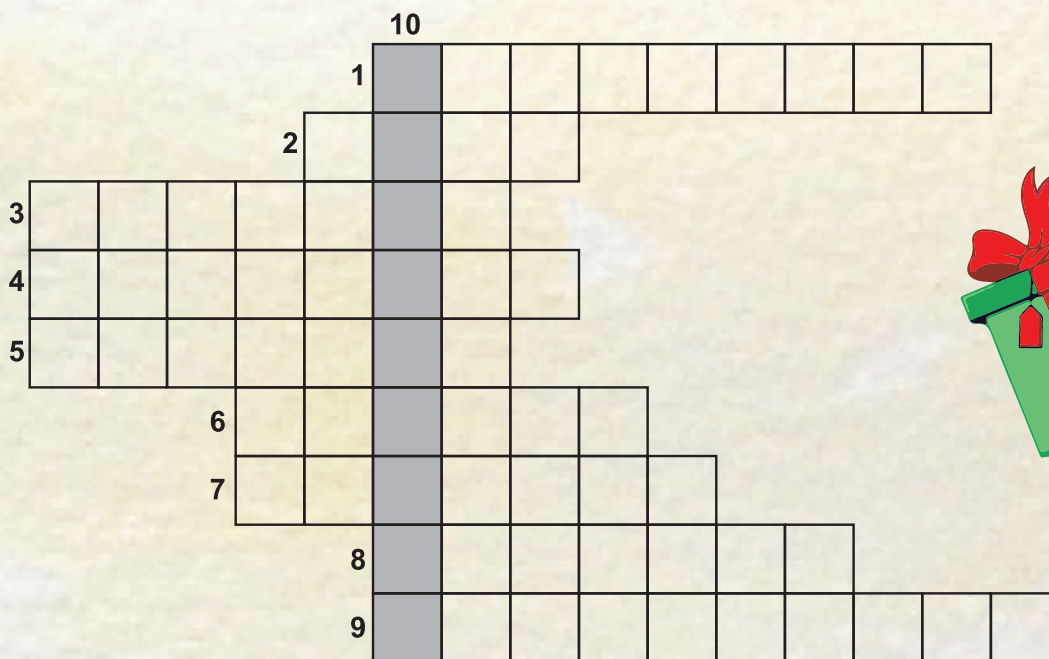
“Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls, valdība guļ uz Viņa kamiešiem. Viņa vārds ir: Brīnums, Padoma devējs, Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs un Miera Valdnieks.”
Jesajas 9:5

Lai Ziemassvētku laiks jūs iepriecina un atnes jaunu cerību, ka Jēzus reiz atgriezīsies pēc Saviem draugiem, lai vienmēr būtu kopā ar tiem, kas Viņu mīl! Lai šī cerība, kas ir neizsakāmi vērtīgāka par dāvanām čaukstošos papīriņos, sasilda ikvienu sirsnību!

“Bet cerības devējs Dievs lai piepilda jūs ar visu prieku un mieru ticībā...” *Romiešiem 15:13*

Uzdevums

Izpildi krustvārdu mīklu! Meklē atbildes Bībelē!

1. Kas bija piedzimis? (Lūkas 2:10-11)
2. Kuri pirmie uzzināja par Jēzus piedzimšanu? (Lūkas 2:8-10)
3. Viens no iemesliem, kāpēc Jēzus ir nācis uz šo zemi. (Mateja 20:28)
4. Kāds ir viens no Jēzus vārdiem? (Jesajas 7:14)
5. Kas pasludināja ganiem par Jēzus piedzimšanu? (Lūkas 2:10-12)
6. Kas ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām? (Ebrejiem 11:1)
7. Kāds ir vēl viens no Jēzus vārdiem? (Jesajas 9:5)
8. Kādā pilsētā piedzima Jēzus? (Lūkas 2:4-6)
9. Gudrie, kas nāca pie Jēzus bija no (Mateja 2:1)
10. Kas Dievam pienākas no mūsu puses par to, ko Viņš ir darījis mūsu labā? (2. Korintiešiem 9:11)

izdevniecības
"Patmos"
grāmatu centrā!

WWW.PATMOS.LV

